

SLOVY PROTI IZOLACI

ANEŽ DOKUD EXISTUJÍ VĚZNICE, PÍŠME DOPISY!

Křičím,
protože každý z nich tam
je součástí mě.

Zuřím,
protože jsem s nimi uzamčen
uvnitř té klece.

Vydal Lukáš Borl v lednu 2022

- lukynda@riseup.net
- lukasborl.noblogs.org
- lukynda.noblogs.org

O PUBLIKACI

Pro vznik této publikace jsou dva hlavní důvody. Motivovat k psaní dopisů vězněným lidem, a zároveň získat prostředky pro anarchisty vězněné v takzvaném Bělorusku.

V úvodním článku se dozvíš proč a jak dopisy psát. V dalších částech následují informace o tom, komu poslouží vybrané finanční příspěvky. Připojuji také vlastní úvahy vzešlé z mých osobních zkušeností s uvězněním.

Chtěl jsem, aby tento výtvar byl dostupný i nízkopříjmovým skupinám, a zároveň se vybralo dost příspěvků. Věřím, že dobrovolná báze a individuální odpovědnost těchto cílů dosáhne. Dílu jsem se pokusil dát také „umělecký“ rozměr prostřednictvím koláží. Je to psáno v uvozovkách, protože vím, že nejde o nic umělecky hodnotného. Prostě jsem jen oprášil metodu „vystřižni a nalep“, kterou jsem tak rád používal při tvorbě grafiky punkových zinů. Nejsem grafik, ani se nesnažím působit takovým dojmem. Tvorba koláží pro mě byl zábavný proces. Doufám, že přinesou pobavení i někomu dalšímu. A i kdyby ne, nevidím v tom problém.

Ke kolážím jsou přiřazené útržky z dopisů, které mi v průběhu několika měsíců přišli do vězení. Chci tím demonstrovat na konkrétních příkladech, co může být pro člověka za mřížemi povzbuzující a radost vzbuzující. Lidem, kteří se chystají psát dopisy to snad umožní vcítit se do situace vězněného a dodá jim to inspiraci.

SLOVY PROTI IZOLACI

Psát dopisy vězňům je jednoduchý a zároveň důležitý způsob jejich podpory. Protože vězeňský režim je založen na izolaci, je každá zpráva z venku značným přispěvkem k jejímu narušení. Nedostatek kontaktu je deprimující a má neblahý dopad na psychický stav. A rozhodně se nedá říct, že by dlouhodobá izolace a přerušování sociálních vazeb pomáhalo, aby se člověk adaptoval na prostředí „venku“ po propuštění.

Představ si, že trávíš 23 hodin denně v jedné místnosti se stejnými lidmi, které ti vybral někdo jiný. Je to tak den co den. Telefonovat můžeš jen, když ti to vězňové dovolí, a pokud na to máš nemalé prostředky. Přístup k internetu nemáš vůbec a návštěvu, můžeš za velice nedůstojných podmínek přijímat na několik hodin jednou za dva týdny. Jistě není těžké chápat, že v tak nehostinném prostředí člověk baží po kontaktu a komunikaci. Korespondence narušuje ubíjející rutinu a vyplňuje čas radostnou aktivitou. Čtení a psaní dopisů mentálně odpoutává vězňové od prostředí, které ho ponižuje a mučí. Nemusí na chvíli koukat na zdi a mříže. V myšlenkách se může vydat kamkoli si usmyslí, nebo kam ho nasměruje obsahem dopisu. Dává mu to také tolik potřebný pocit, že té těžké situaci nečelí sám. Že jsou lidé, kteří to prožívají s ním a podrží ho, když to potřebuje.

Většina lidí s vězeňskou zkušeností se shoduje v posuzování pozitivního významu ko-

respondence, přesto stále je dost lidí tady „venku“, které to stejně nepřiměje vzít do ruky papír s propiskou a psát. Důvody jsou různé. Někdy je to třeba strach z toho, že obsah dopisu nepřispěje k podpoře, ale spíše prohloubí skleslost vězňového. Když jsem trávil čas ve vězení, jednou jsem dostal otázku, co mi mají lidi psát? Odpověděl jsem tehdy takto:

„Ptáte se mě, jaký má být obsah dopisů, aby mi zprávy dělaly radost? Naprosto chápu, že si takovou otázku pokládáte. Dělal jsem to samé, když jsem psal vězňům. Dobře jsem věděl, že dopis může vězňovi udělat radost, ale bál jsem se, že napíšu něco, čím docílím opaku. Myslím, že neexistuje žádná šablona. Každého v dopisech potěší nebo nepotěší něco jiného. Já mám rád, když mi lidi píšou o obyčejných věcech, co zažívají během dne. Kam jezdí na výlety do přírody, nebo na koncerty do klubů. Koho kde potkali, nebo co nečekaného se jim stalo. Možná to vyzní divně, že mi dělají radost zrovna takové věci, když jsem sám v kleci a omezen v pohybu, jenže když si čtu obyčejné věci co zažívají lidi venku, pomáhá mi to taky tak trochu být venku. Když třeba někdo píše o sbírání hub v lese, tak jsem rázem myšlenkami v lese a nevnímám tolik hnusnou realitu života v cele. Samozřejmě bych raději sám běhal volně venku. Dokud to ale nemůžu dělat, tak si chci aspoň číst, že to dělají mí blízcí.“

Píšu zde svůj pohled, a nutno zdůraznit, že jiní lidé mohou mít jiné potřeby. Není však nic těžkého se jich zeptat jaké to jsou. První dopis může obsahovat otázku „O čem si rád budeš dopisovat, aby ti to dělalo radost?“ Další korespondence již může být přizpůsobena individuální odpovědi oslovené oso-

by. To se týče i délky dopisu. Někdo rád zdlouhavě filozofuje, někoho mnohem víc potěší jen pohlednice s vtipným obrázkem a pozdravem. I kdyby člověk měl napsat jen dvě věty, je to lepší, než když nepíše vůbec. Je těžké zprostředkovat blažený pocit, který člověk prožije, když mu do basy něco takového dorazí. Věřím ale, že rozumní a citliví lidé to pochopí.

JAK JE TO S ODPOVĚDMÍ?

„Mějte na mysli, že to děláte kvůli podpoře vězně, nikoliv kvůli získání nových kamarádů na dopisování, přestože tyto dvě věci mohou jít ruku v ruce. Může být několik důvodů, proč jste nedostali odpověď: věžňovi nemusel být váš dopis doručen nebo dostává hodně pošty (pokud má to štěstí), takže nemusí mít dostatek času odpovědět na všechny korespondenci. Může být limitován vedením věznice v počtu dopisů, které může napsat, a dá přednost přátelům a rodině. Nemusí mít přístup k dostatečnému množství korespondenčního materiálu, nebo k poštovním známčkám. Mohl být přesunut, nebo jednoduše nemusí být zrovna dobrý pisatel dopisů. Přesto se nenechte jen tak odradit od psaní, pokud poprvé nedostanete odpověď.“

Toto je pasáž z textu, který zveřejnil *Anarchistický černý kříž*. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit pravdivost toho, co se tam uvádí. Každý dopis jsem vnímal jako podřadné gesto, ale ne na každý jsem odpověděl, nebo to někdy trvalo dost dlouho. Je třeba si uvědomit, že vězněný člověk většinou upřednostní komunikaci s rodinou, partnery a jinými blízkými osobami. Teprve potom se zabývá komunikací s dalšími lidmi. Přiznejme si, že takto to mají i lidé venku. Jenže komunikace tváří v tvář, přes telefon, nebo na internetu, je mnohem snadnější. Je to rychlé a nevyžaduje to velký

výdej energie. Věznění lidé nemají počítač ani mobil. Mají jen propisku a papír.

Každý, kdo si zkusí napsat ručně několik dopisů týdně, pochopí jak zdlouhavý je to proces. A také, jak to je v nesouladu s dnešní uspěchanou dobou. Takže je na místě zpomalit a krotit svá očekávání. Realita uvnitř vězení je jiná než venku. Pokud někdo na dopis neodpoví, není to hned potřeba vnímat jako neúspěch. Může mít své důvody a je fér to respektovat.

JAK TO SOUVISÍ S NÁMI?

Když jsme nedávno s kamarádkou vedli zajímavou diskuzi, přiměla mě odpovědět na otázku, jak psaní lidem do vězení souvisí s našimi zájmy a potřebami. Může se zdát, že tam souvislost není, nebo jen okrajová. Já to ale vidím jinak.

Igor Oliněvič mi napsal v dopisu po jeho propuštění toto: *„Vězení člověka jen tak nepouští. Jednou nohou jsem stále tam.“* Jak hrozivě pravdivá ta slova jsou, se ukázalo o několik let později, kdy skutečně byl znovu uvězněn. Sám také pociťuji, jak se mě vězeňská realita drží. I když jsem již dávno „venku“, vnímám hrozbu, že se vrátím „dovnitř“. A pokud ne já, bude to třeba někdo koho považuji za osobu blízkou. Být kritický k režimu zvyšuje riziko uvěznění v souvislosti s politickými postoji nebo činy. Ale dokonce i lidé, kteří se politicky neangažují, často končí za mřížemi, nebo znají někoho, kdo takovou zkušenost má. Zkrátka vězení není nějaká, našim životům vzdálená záležitost. Dotýká se naší každodennosti.

Podporovat uvězněné proto považuji za součást boje za naše individuální i kolektivní zájmy. Korespondence pomáhá tvořit kulturu vzájemné podpory, a v důsledku tedy strukturovat něco, co může sloužit nám

všem. Je to podobné, jako když solidární síť pomáhají pracujícím získat dlužnou výplatu, nebo zlepšit pracovní podmínky.

Když se účastníme akcí za tyto cíle, nejde o paternalistickou charitu, kdy ti bez problémů jen pomáhají druhým s jejich potřebami. Aktivitou podporující druhé současně budujeme solidární strukturu, která pomáhá také nám v případě, že to jsme zítra my, kdo má trable.

Pokud píšeme dopisy do vězení, zvyšujeme šanci, že se nám stejné podpory dostane, když to budeme také potřebovat. Pochopitelně to není automatické. Je potřeba tento cit pro sounáležitost rozvíjet. Já to dělám například tak, že v dopisech lidi vybízím k aktivitě. Cílem je, aby nezůstali pasivními příjemci pomoci, ale byli také více zapojeni do společného procesu. Píšu jim dopisy, a oni pak třeba zase články, básně nebo odpovědi na rozhovory, které se pak zveřejní, a mohou být prospěšné pro jiné lidi. Některým zasílám anarchistické tiskoviny, aby je šířili napříč celami. Jde mi o to, abych neuvízl v logice charity, kdy jsou pevně vymezeny role na ty, co jen vydávají, a ty kteří pouze přijímají. Ne vždy člověk slaví úspěch, ale z vlastní zkušenosti mohu říct, že trpělivost se vyplácí. Člověk se jen musí smířit s tím, že proces je mnohonásobně pomalejší, než když cokoli řeší venku nebo prostřednictvím internetu.

KOHO SI VYBRAT?

Vězněných osob je mnoho, a není možné psát všem, protože na to nemáme kapacitu. Navíc jsou i jiné důležité věci, kterým se v životě chceme věnovat. Nabízí se tedy otázka, jak si vybrat komu napsat? Každý má svá kritéria podle kterých si vybere, a já nechci nikomu diktovat jaká mají být. Zároveň mám potřebu zmínit ta svá.

V mém pojetí je psaní dopisů nepodmíněná forma solidarity. Abych si někým psal, stačí jen vědět, že byl uvězněn. Nemusím souhlasit se vším, co tito lidé dělají, říkají, nebo jak o věcech uvažují. Přesto s nimi chci být solidární, jako s kýmkoli jiným na kom se podepisuje zločin, kterému se říká vězeňství. Nechci být jejich soudcem. Neuznávám systém vězeňství a věřím, že by ve věznicích neměl trávit čas nikdo, a to včetně těch, kteří se dopustili věcí, které vnímám jako problematické.

Když mluvím o nepodmíněnosti solidarity, znamená to, že píšu dopisy nejen anarchistům a lidem s podobným pohledem na svět. Dopisují si i s lidmi odsouzenými za činy, které považují za neomluvitelné. Moje dopisy nemají jejich jednání zlehčovat nebo obhajovat. Jsou spíše praktickou kritikou vězeňství. Nepodporuji vězněné v jejich nelegitimním jednání, ale ve vzpírání se vězeňské realitě. Stejně realitě, proti které bojují tady venku. Protože mechanismy disciplinace, pokořování, domestikace, útlatku, kontroly, dohledu a trestu, jsou přítomné všude. Vězení je jen jejich uplatnění extrémní formě.

Anarchistický černý kříž ve svém prohlášení uvádí něco, co souzní s logikou určující komu píšu do vězení.

„Pokud bychom na vězněné osoby pohlíželi moralistickou optikou jistě by nebylo mnoho, s kterými by se dalo solidarizovat. Viděli bychom jen všechny ty věci (a především ty zlé), kvůli kterým jsou vězněni, a přehlíželi jiné rozměry jejich života. Například to, že většina vězněných je extrémně vykořisťovanou částí pracující třídy, ze které kapitalisté ždímul ohromné

zisky. Naše perspektiva není moralistická, je třídní. S vězňenými solidarizujeme jako s potencionálními spojenci v boji proti kapitalismu, za bezstátní a beztrždní společenství.“

Napadá mě také, že někdo bez zkušeností možná nebude vědět, kde získat adresu na vězněné a informace o jejich situaci. Existuje celá řada skupin, které se věnují solidaritě s vězňenými. Ty aktualizují seznamy a adresy na svých webových stránkách a v časopisech. Některé najdeš vyjmenované v této publikaci. V praxi se také ověř-

la možnost síťování. To znamená, napsat nejprve někomu, na koho je adresa veřejně dostupná, a požádat ho o zaslání kontaktů na další spoluvězně. Tím vzniká neformální síť kontaktů mezi lidmi uvnitř, a dochází k jejich propojení s těmi venku. V našem regionu také vychází časopis *Díra ve zdi*, věnovaný vězeňské tematice. Zaslát ho někomu společně s dopisem, zvyšuje šanci, že se sami ozvou lidé, kteří by si rádi také dopisovali, nebo dokonce přispěli něčím k otištění.

PSANÍ DOPISŮ VĚZŇENÝM LIDEM NARUŠUJE IZOLACI

V dnešní době vidíme, jak se stát snaží dostat lidi do souladu se sociálními normami. Pokud to nefunguje, tyto lidé jsou potrestáni a posláni do vězení, kde by mohli zůstat po dlouhou dobu. Je opravdu těžké bojovat s izolací lidí, kteří jsou uvnitř.

Bojem proti izolaci může být kreativita. Ten, kdo může snít, je stále volný.

Chceme oslovit lidi ve vězení a přerušit jejich izolaci psaním dopisů. Takže si vezmi svou propisku, kus papíru a začni psát o všem, co tě napadne. Stačí jen dát vězňeným možnost žít mimo vězení po dobu tvého dopisu. Ukaž, že na světě jsou stále milí lidé, kteří jsou plni solidarity.

Rozbij rutinu, rozbij osamělost, piš dopisy! anarchistblackcross.cz

ÚVAHY VĚZNĚNÉHO

Myslím, že pro lidi, kteří ve vězení nikdy nebyli může být těžké si představit, jak to člověk prožívá. Následuje několik mých poznámek z osobních zkušeností. Mohou se lišit od zkušeností jiných lidí, ale věřím, že pomohou přispět k jasnější představě o tom, co vězení s lidmi dělá a jak je možné negativní dopady zmírnit či jim předejít.

OMEZENÉ MOŽNOSTI

Vězeňská izolace bere člověku možnost samostatného jednání – činí ho závislým na pomoci druhých. O věci, které bych za jiných okolností zvládal sám, jsem v base žádal lidi venku. Je to vlastně dost nepříjemná záležitost pro všechny. Já se cítil jako zmračený, lidi venku zase zahlceni mými žádostmi. K tomu jsem se taky musel srovnávat s pocitem, že milovaným lidem toho nakládám moc. Ten pocit bezmoci byl opravdu silný. Nechtěl jsem nikoho přetěžovat, ale zároveň jsem nemohl zátěž vzít na vlastní hrb, i když bych rád. Vězeňské podmínky to prostě znemožňují. Nemohl jsem jít na úřad, vytisknout si texty z internetu, vyprat civilní oblečení a poslat ho zpět, nakoupit knihy a korespondenční potřeby, přepsat do počítače rukopisy určené ke zveřejnění, utěšit utrápené přátelé, odeslat e-mail... Výčet všech takových činností by

byl dlouhý. Každopádně platí, že je skvělé pokud se člověk z basy má možnost obrátit na více osob se svými žádostmi o pomoc. Pro jednoho člověka - dokonce i nezaměstnaného a bezdětného, je to příliš náročné. Ideální je dělba úkolů mezi několik lidí, za předpokladu, že o tom sami také vzájemně komunikují a informují se. Je potřeba jistá dávka koordinace.

OBAVY A FANTAZIE

I když jsem věděl, že venku jsou lidé, kteří mě milují a podporují, často jsem se musel vyrovnávat s pochybnostmi a obavami. Například z toho, že mě přestanou milovat. Asi to byla úzkostná obava z osamělosti a projev snížené sebedůvěry. Rozum sice říkal, že nic nenasvědčuje tomu, že bych měl zůstat osamělý, ale izolační podmínky přizivovaly strach a fantazie. Představoval jsem si třeba jak mě opustí milovaná osoba, a jak bude extrémně náročné navazovat jiný, láskyplný vztah uvnitř nehostinného vězeňského prostředí. Ve vězení jsem navíc potkal lidi, kteří vyprávěli o spoluvězních, které partnerky opustily a sdělily jim to prostřednictvím telefonu. Byla opravdu děsivá představa, že by se mi to mohlo stát. Venku se s takovou ztrátou člověk snadněji vyrovná. Má obrovské možnosti navazování známostí, komunikace a pohybu. Ale co v base?

I když venku jsem zastával názor, že lásku a náklonnost si lidé dokáží vyjádřit i jinak, než opakováním „miluji tě“, tady jsem začal cítit zvýšenou potřebu to říkat a slyšet. Důsledkem narušené sebedůvěry jsem požadoval časté ujištění od okolí. Velmi konkrétní ujištění, které nedává prostor k domněnkám a dvojsmyslům. Sdělit člověku za mřížemi jak moc ti na něm záleží, může být

hodně důležité i pro ty, kteří se bez toho venku obejdou.

KOLEKTIVNÍ TRAUMA

V důsledku uvěznění nikdy netrpí jen ten, kdo je za mřížemi, ale také jeho blízcí venku. Právě v tom spočívá jedna z mnoha absurdit vězeňského systému. Je nám tvrzeno, že slouží k nápravě hříšníků, ale přitom způsobuje bolest tolika lidem, kteří se ničeho zlého nedopustili. Trpí, protože jsou citově vázáni na toho, kdo je v base. Při psaní dopisů je dobré na toto myslet. Nejde jen o to poskytnout podporu těm uvnitř, ale i těm venku, protože i oni jsou trestním systémem postiženi. Vězení je doslova kolektivní trauma. Nemá smysl si namlouvat, že ti

za katrem jsou jediní, kterým způsobuje újmu. Podporu potřebují také přátelé, rodiče, sourozenci, děti a kamarádi vězněného. Neří vůbec od věci se jich zeptat, co potřebují, a jak je možné jim pomoci traumatickou zkušenost zpracovat.

Často mi lidé do vězení psali: „nejsi sám“. Myslím, že to platí doslova. Oni totiž byli mentálně uvěznění se mnou v té hnusné díře. Měli sice volnost pohybu, ale nepochybně strádali a trpěli. Strašně mě užíral pocit, že jim nemohu ze své pozice příliš pomoci. Kdokoli venku měl možnosti větší, a tudíž jsou to právě lidi venku, kdo by na to měl myslet a jednat podle toho.

**„Posíláme ti s dětma
jejich obrázky. Musíš si trochu
domyslet, co na nich asi je. Aron chodí
už do 1. třídy. Učitelkám říká „čau“,
ale jinak to bere až moc
zodpovědně.“**

„Možná bych měla využít
příležitosti vysnít si nový život! Jenže teď
tak úplně nevím, jestli si vybrat identitu
pubertální sedmnáctky, co se bouří proti rodičům
a zkouší drogy, nebo být spíš třicetiletá
depressivní učitelka, co poslouchá do nekonečna Madonnu
a kouká na romáňáky, anebo šedesátiletá feministka,
co se opaluje nahore bez a kouří doutníky...
Nakonec bude nejlepší, když budu šedesátiletá
Madonna, co se bouří na stará kolena proti rodičům,
a odmítá nosit jak podprdu, tak spodáry.
Jaký je tvůj vysněnej chlapík?
Vsadím se, že taky chceš být popstar!“

**„Když se vrátím
k tvému dopisu,
moc mě dojal, zvlášt'
ta pasáž, ve které se díváš
z okna na volné holuby a holubice.
Určitě je to zvláštní, ale jsem moc ráda,
že tě tahle zkušenost motivuje
k ještě většímu odhodlání
nebo touze, přetvořit
bezprávi v něco
pozitivního.“**

„Myslel jsem na tebe a na to, že ani tady, sám na vrcholku hor, se necítím svobodný. A dokud budeš ty a miliony dalších hnít v posranym kriminále, ani nikdy nebudu. Ale chci, aby si věděl, že jsi jeden z nemnoha lidí, díky kterým pořád věřím, že jednou budou věci jinak. Vážim si tě, mám tě moc rád, a myslím, že jsi skvělej člověk (a že patos tohohle dopisu netrumpfne snad ani Crimethink :-)”

**„Zamiloval jsem si ty stoletý hrušně
a mohutný jasany. I kočky a Indický běžce,
který jsou hrozně vtipný, a vydávají zvuky
připomínající vířivku, když rejdejí
zobákama v jezírku.“**

„Frajerka prijebala v meste
jednomu hakošovi, čo jej kedysi
napsal „SS“ na auto :-) To som
sa paradne pobavil.“

**„V neděli má Natálka 3 roky.
Pletu další ponožky a nemám ještě dopletený
svetr. Zítra jdu ke kadeřnici
se ostříhat.“**

**„Jinak bydlíme v Litvínově,
což je fajn. Já tu navazuju spoustu
nových a staronových přátelství. To mě
třeba přivedlo k tomu, že chodím hrát hokej
do janovské haly. A to mě samozřejmě baví...
Ty píšeš, že posiluješ. To je poslední věc,
co bych od tebe čekal.“**

„Svět žije tím, co přinesla kombinace demokracie, sociálních nerovností, bizarního populismu a nacionalismu. Jeden jediný podpis tak kolikrát stačí ke zhoršení života tisíců lidí, ať už jde o jejich možnosti překonávat hranice či se dostat ke zdravotní péči. Je s podivem, co vše je možné přehlížet, když se zabrnká na tu „správnou“ strunu. Zároveň však, ať to nevypadá tak černě, je třeba říct, že se zvedá i odpor, jakkoli je nejistý či dočasný nebo rozdrobený.“

**„Venku je hezky. Byla jsem u rybníčku
a kvetou na zahrádkách sněženky.“**

„Na veganské večere zveme i Tvoju mamku. Chodí ráda. Je z celé situace hodně zmatená. Trochu vyplašená. Spoustě věcí nerozumí. Ale to asi víš, psali jste si. Snažíme se jí situaci vysvětlovat, trochu ji uklidňovat, aby si to tak nebrala. Také tě chceme informovat o tom, jak dopadlo promítání tvého filmu Bitvy o Miladu. Film se promítal minulý čtvrtek. Účast byla nečekaně dobrá – dorazilo zhruba 30 lidí včetně tvé mamky.“

**„Ale nechci
psát jenom špatné
věci. Je doba na prořezání
ovocných stromů, aby měli
hodně jablek, broskví atd.
Tím se zabývám,
když neprší.“**

„Píšem ti zase zo súdu.
Pýtal si sa na našu kauzu,
tak som si hovorila, že napíšem
odtialto. Včera bol ešte výsluch znalca
z oboru zdravotníctvo. Jeho posudek
spočíval v tom, že keď hodili na železného
panáka odětého v policajnej uniformě
Molotov, odev zhorel. Velmi
zaujímavé a poučné.“

„V posledních letech mám k umění trochu problematický vztah. Nebo spíš k umělcům. Vadí mi, že většina umělců sleduje jen vlastní prospěch či úspěch, budou kariéru atd. Je strašně málo smysluplných projektů, ve kterých se umělci snaží reflektovat i něco jiného, než „vlastní duši“ (či spíš špičku vlastního nosu) a popravdě jsem na to už alergická. Přitom v zahraničí je spousta zajímavých uměleckých projektů, kdy umělci vytváří komunity a snaží se reflektovat život. Zato v Čechách mi ta umělecká scéna přijde uzavřená, a do sebe zahleděná a o to víc mě baví „umělci“, lidi kteří tvoří z čistý potřeby a čiré radosti, nebo čirého vzteku. Prostě nemají potřebu si na něco hrát.“

„Představ si, že jsem sám sebe přistihl, jak znovu přemýšlím o tom, že bych něco studoval. Sice jsem tu myšlenku zase hrozně rychle zapudil. Po všech těch školách, na kterých jsem byl, si o českém vzdělávacím systému nedělám žádné iluze, a vlastně nevím o žádné konkrétní vysoké škole, či oboru, který by mě nadchl, a vystudovat bych ho chtěl. Na druhou stranu ale přiznávám, že mi nesmírně chybí ten intelektuální stimul – ta možnost „přemýšlet nahlas“, a své myšlenky a názory diskutovat s lidmi, kteří se stejnými tématy také zabývají. Víím, že tohle není nutně vázáno k vysokoškolskému studiu, a lze to realizovat i neformálně. Bohužel ale tady na severu, v Mostě, pro to není ani příliš příležitostí, ani mnoho nadšenců...“

„Myslím, že to u tebe může taky souviset s tím, že se k tobě hodně lidí otočilo zády, což mě ultimátně sere! Nemusím s tebou přece ve všem vždycky souhlasit, abych byl tvůj kámoš a byl s tebou solidární v situacích, kdy to potřebuješ. Já si tě právě vždycky moc vážil, mimo jiné i kvůli tomu, že neděláš kompromisy sám se sebou, a že jdeš důsledně za tím, čemu věříš. I když se to třeba může trochu lišit od toho, čemu věřím já. Fakt mě hrozně sere, že tomuhle spoustu lidí nerozumí. Myslím, že to je jeden z důvodů mé momentální deziluze ze scény (ale aspoň teď díky tomu víc chodím po horách, protože netrávím všechnen čas v aktivistickém ghettu HAHA...)“

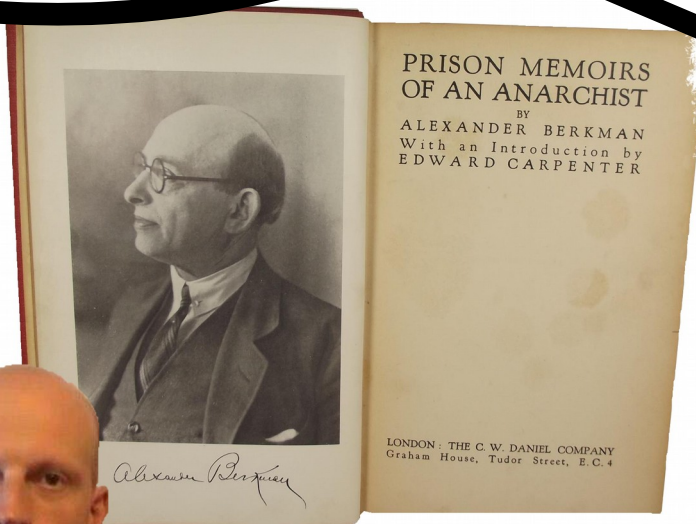

„Vzkaz pro pana dozorcího: Jestli tohle čteš,
mám pro tebe další osobní informaci.
Každou neděli masturbuji jako o závod!“

„Jednou mi můj uvězněný soudruh poslal dopis. Jednu větu jsem si zapamatoval navždy:

„Jednoduché je být revolucionářem během revoluce, ale nést svoje přesvědčení a bojovat v době všeobecné skleslosti a apatie – to je skutečná výzva.“ Alexander Berkman si odseděl 14 let v příšerných podmínkách amerického vězení, ale ven šel nezlomený, napsal knihu a aktivně odkýval tyranskou podstatu sovětského rudého teroru, během toho jak mnozí anarchisté zprvu uvěřili bolševismu. Životní pravidlo ve vězení je jednoduché: pracovat na intelektuálním růstu, fyzickém a mentálním zdokonalování. Právě pro toto je potřeba uvolnit veškerý čas. Tato cesta je ověřená mnohými revolucionáři všech dob.“

**„Byl jsem minulý čtvrtek
na úžasné cestovatelské přednášce
člověka, který šel pěšky z Čech až k oceánu na
severozápad Španělska do Santiago de Compostela.
Cestou si přivydělával hraním na kytaru.
Fotil a psal. Na jaře chystá jít napříč
Českou republikou, tak bych se rád
aspoň na část cesty přidal.“**

**„Jinak taky vyšel
poslední díl sebraných
spisů Egonu Bondyho,
v nichž je vidět, jak daleko
do budoucnosti viděl – jeho
politické prognózy týkající
se budoucnosti v kapitalismu
jsou až jasnovidné,
a mnohdy z nich
přímo mrazí.“**

„Tyjo, zrovna mi tu na okně zevnitř začala bzučet obrovská vosa, skoro velikostí připomíná sršána. Budu se s ní muset nějak vypořádat – snad to oba přežijeme! Přežili :-)
je na svobodě...Zase jsem tu našla soustředění na četbu, za což jsem ráda. Už skoro dočítám Orwellovo „Na dně v Londýně a Paříži“ a je to skvělá kniha, opravdu. Hned ti jí pak dám. Myslím, že by Tě mohla bavit..“

„Hráli jsme
v Teplicích pro SAF.
Benefit na pobodaného ukrajinského
antifašistu. Byl to vzpomínkový koncert
na Honzu Kučeru. Koncert byl super.
Sklidili jsme celkem úspěch...Těším se až ti budem
moc představit jak jsme se posunuli. Hrajem teď
třeba píseň od Františka Gelnera - Radosti života.
On mě dost baví. Vnímám ho jako mě
podobného. Přijde mi,
že to byl takovej
„párty týpek“.“

„Dělali jsme maškarní párty s tématem postapokalypsa. Makali jsme na tom minimálně tejdén dopředu a vyráběli různé dekorace z recyklovaného bordelu. A taky masky. Hrozně jsme si na tom ulítli. Jak se člověk může odvázat a jít „sám za sebe“. B. byla postapokalyptická elfka s rostlinou ve sklenici na zádech. Připevnila k tomu světlo, bramboru a citron. Spojila to drátkama, aby to vytvářelo galvanické články. Vypadalo to naprosto parádně. Já jsem se stal trans pirátkou apokalypsy s chráničem z břechťanových kořenů a mechanickým okem z diod od čelovky. Celá akce byla moc vyvedená a připomínala mi pradávňý ceremonie na konec roku, kdy všichni z kmene ze sebe setřásají všechny démony aby vítali vracející se slunce a vstoupili do nového roku s jasnou vizí.“

„Přikládám výběr ze starších i aktuálních čísel A2. Doufám, že tě zaujmou i překvapí, ale vděčný budu i za ono naštvání, protože texty by měly vzbuzovat emoce – a kdyby byly jen kladné, byla by to nuda.“

**„Dost sa teraz venujem
obdobiu Sloveskeho narodneho povstania
a dejinam Žiliny. Chcem robiť aj bakalarku
na nejakú historickú tému. Ziaľ z anarchizmu to nejde,
pretože už všetko objavil Slačálek :-). Inak keď sme pri utrpení
robotníctva, študoval som v dobových novinách štrajky
textilných robotníkov v Žiline v roku 1923.
Suhlasim s tebou, že sa máme
o niečo lepšie.“**

„Práve preto ako ste mi chýbali, jak nás fyzicky rozdělili, ma prinútilo hľadať ľudí, ktorí to majú stejně ako my a chodit s megafónom pred vaznice a snažit sa zo všetkých sil robit všetko aspoň pre tú solidaritu. V zahraničí to bolo vždy lepšie jako tu, ale aj tu sa časom atmosféra zmenila aspoň od nejakej časti ľudí. Fáááákt – pokiaľ sa tým všetkým snažili zastrašit a rozdělit – u mňa zpôsobili 1000% opak a nasraná som ešte viac. Aj keby mi miesto 12 rokov hrozili doživotím. Aj keby smrťou.“

„Na mě s jarem asi přijde jako každý rok jakési „volání divočiny“. Mám to tak vždycky – jaro ve mně probouzí touhu sbalit se a někam vyrazit. V zásadě kamkoli. Prostě cestovat. Být v pohybu. A taky touhu vykašlat se na práci a užívat si své (realativní) svobody, které si člověk „bez závazků“ jako já může užívat, když se odprostí (alespoň na chvíli) od nutnosti vydělávat peníze.“

„Dneska jsem měl celkem v pohodě den. Vstával jsem docela pozdě, pak jsem cvičil, poslouchal hudbu a dal jsem si horkou vanu se svíčkami. To bylo moc fajn. Potom jsem jel na kole ven zakoupit několik věcí.“

„Po dlouhý době konečně vylezlo sluníčko a zrovna si dávám na terásce u Edit čaj. Je moc pěkně, těším se na jaro a na sbírání bylinek. Letos bysme chtěli nasbírat co možná nejvíc. Loni jsme to trochu zaspali. Ono se to nezdá, ale jakmile člověk zleniví, další dny třeba prší, tak je to pryč.“

„Tu už je kupa
snehu. Ja nemám žiadne
zimne boty a do vyplaty
ďaleko. Nenávidím zimu.
Aspoň to varene
víno je...“

**„Tak nám začala pořádná zima
a už i psi nosí oblečky. Bylo hezký,
jak na všechen bordel okolo na chvíli
popadal sníh. Všechny žižkovský psí bobky
a všechny opilecký blitíčka zapadali sněhem.
Vydrželo to ale jen chvílku. Přišla obleva
a je to zase starej špindáckej humpl...
Drž se, jsme s tebou. Piráti
ze žižkovský zátoky.“**

**„Ahoj Lukáši, jak se máš?
Jmenuju se Markéta. Studuju malbu
a hraju na kytaru. Vždycky jsem chtěla být
partyzán. Jsem někdy až otravně pozitivní. Vedu
dlouhé filosofické debaty – hlavně v přiovilém
stavu – a do všeho se hrnu po hlavě...Omlouvám
se za nezáživnost tohoto dopisu. V životě
jsem žádný nepsala, tak snad to bude
příště lepší.“**

„Vařil jsem pro ostatní
„indické variace“: Několik druhů
omáček od sladké přes jemně pikantní až
po (ukrutně) pálivou s opečeným uzeným tofu,
restovanou cizrnou a sojou a k tomu rýži (basmati)
+ puding z mandlového mléka jako dezert (trojbarevný
– čokoláda, vanilka, banán). Omlouvám se pokud jsem
teď v tobě vyvolal pocit hladu (vím, že vězeňská
strava není nic moc), ale snad popis menu bude
mít spíše opačný účinek a vykouzlí ti úsměv
na tváři a příjemné vzpomínky
na komunitní veganské
večeře v Ateneu.“

„Viem, že máš dnes narodeniny. Ja sa momentálne nenachádzam v Česku a nemôžem ti tak vyjadriť moju plnú podporu, so zástupom všetkých tvojich kamarátov a súdruhov, kričiac pod oknom väznice s pušťenou hudbou. Tak som sa rozhodla to dnes „oslaviť“ s tebou iným spôsobom. Keďže sa nachádzam v tuto chvíli v Španielsku, rozhodla som sa spraviť si výlet na hrob anarchistu Buenaventura Durutti. Tak tu teraz momentálne sedím a píšem tento dopis, dúfajúc, že ti urobí radosť.“

„Je večer, válím se ve vaně
už docela dlouhou dobu. To je hrůza,
kolik starý kůže se z člověka do té vany vodlepi.
Připadám si jak v bažině. Jako bych se snad měsíc
nemyla nebo co. A to se na tu bažinu budu muset pak ještě
koukat, jelikož teď nevypouštím vanu a používám vodu
na splachování záchodu. Snad tu nevyroste ve vaně rákosí!
To by bylo super. To bych si tu udělala malou rezervaci
a pořídila se sem takový ty ptáčky, co si v rákosí staví
hnízda. Když jsem byla malá, tak jsem kousek od nás
našla u rybníka v takovejch těch vysokejch travách
hnízdo, který bylo úplně dokulata zapletený a byla
po straně malá dírka jako vchod. Už si nepamatuju
jak se ten pták jmenuje, ale zážitek to byl
velikej. Jé, zrovna tu lítá velkej komár.
Super. V bažině jich
je taky dost.“

„Soused mi včera říkal,
že začnou růst houby, protože se má oteplít
– jo, dnes dokonce svítilo chvíli slunce! No, tak jen že
jsem opět začala snít o tom, že tu spolu chodíme
a sbíráme houby... topíme v kachlových kamnech...
děláme si na nich smaženici...no a tak vůbec. Jak vidíš,
oddávám se tu hodně tedy snění, což je
podle Fromma známka toho,
že nežiju v přítomnosti.“

„V Řecku se konal NO BORDER KEMP, kterého jsme se (byť jen na krátkou chvíli) zúčastnili. V jeden moment jsme byli svědky toho, jak parta lidí v bílých overalech zablokovala popelnicí dopravu a během několika vteřin namalovala na turistický autobus obří graffiti MIGRANT PRIDE. Všichni turisté z autobusu i kolemjdoucí nadšeně skandovali a jásali. Celá akce se obešla bez přítomnosti policie. To graffiti vlastně byla pozvánka na demonstraci, která se konala o pár dnů později. Takže banda zakuklenců vlastně udělala pojízdnou reklamu na demošku na podporu migrantů. Myslím, že by se ti to líbilo.“

„Určitě je zajímavá tvá představa, že místo vězení stojí třeba knihovna nebo galerie. Vždycky jsem měla s vězeňským systémem trochu problém. Podle mě by se lidi, kteří se dopustili zločinu a třeba opravdu někomu ublížili, měli spíš podrobit terapii a vůbec by se obecně sklón nebo dispozice k zlu, nebo jak to nazvat měla podrobit nějakému širšímu společenskému zkoumání. Ať už je ta dispozice raná nebo nějak získaná, jaká je vlastně ta hranice mezi skutkem z vlastní vůle a šílenstvím?

Velmi mlhavě si vybavuju, že jsme se o něčem podobným asi před dvanácti lety bavili.“

„Ve středu jsem jela do Brna
a při přestupu na Bohumíně jsem v regálu
KNIHA DO VLAKU viděla knížku Dobrodružství
veverky zržečky. Je to vyprávění veverky, která bydlela
ve starém dubu v lese. Kamarádila se spoustou zvířátek
a nechala se ochočit hajným. Dost naivní, ale moc krásné.
Stejně naivní ale roztomilé jsou tam obrázky. Nejhezčí z nich
– zržeččin domeček ve starém dubu jsem si dneska hned
několikrát okopírovala a jednu kopii ti posílám. U toho regálu
bylo napsáno, že knížku je možné vrátit na jiném nádraží
nebo si ji nechat, pokud se člověku líbí. A mě se líbí moc.
Mám z ní už tři dny obrovskou radost,
tak jsem se o to chtěla podělit.“

„Nikdy nezabudnem, jako sme spolu po Fénixe sedeli při sledování VAP koncertu a bolo nám tak moc smutno z reakcí hnutia. Avšak práve díky tebe a ľuďom jako ty som to nikdy nevzdala.“

Ptáš se mne: "Bojoval bys ve válce?" A já říkám: "Já už dávno bojuji. Bojuji proti těm, kteří vyhlašují války, proti masové mentalitě a postojům, které svojí chamtivostí, ignorantstvím a brutalitou, ohrožují můj život a životy mých bratrů a sester. Bojuji se "společností", která vidí destrukci a nátlak jako řešení. Považuji se být ve válce s těmi, kdo brání ostatním vybrat si svoji vlastní cestu a způsob života. Jsem ve válce s těmi, kdo znásilňují, ničí a špiní tenhle náš překrásný svět."

Společenství VAP jsme zformovali někdy na počátku roku 1993. Vzniklo na základech kulturně politické skupiny IVP fungující od osmdesátých let. Hlavní ideou bylo dát dohromady volnou komunitu lidí zastávajících a propagujících ideály svobody a rovnosti. K tomu sloužily a slouží různé projekty a kampaně. Jedním z takových projektů byl i „Hudební projekt VAP“. Vznikl v době, kdy byl v Praze obsazen statek Ladronka, další squat fungoval v ulici Pplk. Sochora spolu s redakcí časopisu A-Kontra, agentura a nadace Black Hand provozovala centrum v Kafkově ulici. Dále tu byla Šroubova Propast na Žižkově, Sedmička na Strahově, Svoboda zvířat v Českých Budějovicích a spousta dalších projektů. Vše vyrůstalo ze silné základny lidí, které spojovaly podobné ideály.

První veřejné vystoupení proběhlo v rámci undergroundového festivalu v Kamenné u Jihlavy v listopadu 1993. Sestava v té době byla čtyřčlenná. Kytara, basa, bicí, zpěv. Během roku 1994 odehrálo VAP část turné spolu s Kritickou Situací, následovala celá řada vystoupení v klubech a na akcích po celé ČR a na Slovensku, většinou se jednalo o benefiční koncerty. Pražskými „základnami“ VAP se staly Sedmička, Propast, a squaty Ladronka a Sochorka.

Během existence „Hudebního projektu V.A.P.“ jsme spolupracovali s mnoha kapelama, nejen na společných koncertech, ale i organizováním těchto koncertů, například pro Schwartzeneggar, Contropotere, Davová Psychóza, Dog On A Rope, Conflict, Wlochaty, Exekuce, Non Conformist, Testimony, Kritická Situace a mnoho dalších.

Sestava VAP se v průběhu času značně rozšířila, nejen o hudebníky, ale i lidi z komunity zajišťující přidružené aktivity kolem koncertů. Konkrétní personální obsazení se v průběhu let několikrát měnilo. Kapelou prošla celá řada vynikajících hudebníků, ale na prvním místě fantastických lidí.

Na konci milénia jsme přerušili koncertní činnost a protagonisté VAP se začali věnovat jiným aktivitám v rámci komunity i mimo ni. Sice ještě došlo k několika pokusům o znovu rozběhnutí skupiny (např. v roce 2005 koncertem na 007), ale to se už nepodařilo. Komunita VAP rozšířila svoje aktivity a neměla dostatečný potenciál k udržení i tohoto projektu. Čas ukáže, zda to byla definitivní tečka za „Hudebním projektem VAP“ v jeho původní podobě.

<https://voiceofanarchopacifists.noblogs.org/>

1. Zpráva komu
2. Bojovat neznamená válčit
3. Smysl života
4. Dobře vím
5. Hranice (live 94)
6. Birkenau (live 94)

Skladby 1 - 4 nahrány v Professional Sound studiu 1997. Mix 2002.

„Teď v neděli jsme v Litvínově pořádali sbírku jídla a oblečení pro místní bezdomovce. Předčilo to mé očekávání. Byla jsem z toho upřímně dojatá. Tolik lidí, kteří chtěli pomoc jsem fakt nečekala. Byly tam i dvě fajn ženy, který měly zájem o to, jak ti lidé žijí ve stanovém městečku. Někdo jim dělal i bramboráky a květákovou polévku s tím, že na sklenici byl seznam surovin pro případnou alergii. No, taková energie, co tam byla.“

MOSTECKO

Lidé mysleli na potřebné, ti od nich dostali nejen teplé a studené jídlo, ale oblečení

Na litvínovském nádraží se konala sbírka pro lidi bez domova. Podařilo se vybrat desítky věcí, které putovaly do stanového městečka či ubytovny.

ALENA HERZÁNOVÁ

Litvínov – Někteří z nich jsou venku už roky. Žijí ve stanovém městečku za Litvínovem a denně se potýkají s problémy, které jim život přináší. Poslední dobou je trápí zejména velký mráz, který sevřel celou republiku. Trochu jim ulehčit se rozhodla paní Lenka M. ve spolupráci se členy spolku MY Litvínov. Společně zorganizovali pro lidi bez domova sbírku, kam kdokoli mohl přinést něco teplého k jídlu, trvanlivé potraviny nebo teplé oblečení. Sraz byl na litvínovském nádraží a kromě dárců nechyběli ani lidé bez střechy nad hlavou.

„Letošní zima je vážně krutá a člověk je rád, když si zaleze do svého teplého domova. Přepadávaly mě ale často myšlenky právě na ty, kteří toto štěstí nemají a žijí venku. Když jsem nad tím

ROZDÁVALI JÍDLŮ. Na nádraží v Litvínově se rozdávalo jídlo a oblečení potřebným.
Foto: Deník/Alena Herzánová

přemýšlela, napadlo mě, že bych jim nějak chtěla pomoci a zorganizovat pro ně sbírku.“ popisuje svoje motivy Lenka M. K propagaci svého nápadu použila za

pomoci aktivního spolku MY Litvínov sociální síť, kam byl umístěn letáček. Během pár dnů se zpráva rozšířila mezi velké množství lidí a někteří z nich v

neděli odpoledne dorazili na nádraží. Vystřídalo se jich tam asi patnáct.

„Takovou reakci jsem vůbec nečekala a pozitivně mě to překvapilo, vlastně až

dojalo. Lidé se k tomu postavili zodpovědně, dali si s tím práci. Jedna paní přinesla upečené teplé bramboráky a nabízela je potřebným, kteří dorazili. Jiná

paní zase uvařila polévku a na papír vypsala, co v ní je za přísady, kdyby byl někdo alergický.“ svěřila se Lenka M. Dále také všem moc děkovala za to, že donesli kvalitní teplé oblečení. O to byl velký zájem. Čepice, rukavice i bundy šly na dračku. To, co se nerozdalo přímo na nádraží, kam dorazila jen hrstka lidí bez domova, to autem zavezli přímo do stanového městečka a na ubytovnu. Ve stanech momentálně žije jen pět lidí, zbytek se přesunul do ubytovny UNO, protože se schovávají před mrazem. I oni si mohli pochutnat na teplém guláši a kávě, vzít si do zásoby potraviny a vybavit se do chladného počasí.

„Zejména jednomu pánovi, který se právě vrátil z vězení to přišlo vhod. Neměl totiž žádné věci na zimu a tohle mu moc pomohlo.“ zmínila jeden konkrétní příběh Lenka M.

Během zimy by ráda podobnou akci uspořádala znovu a klidně i několikrát. V plánu má také další setkání se členem spolku MY Litvínov Petrem Globočnickem, na kterém by ráda probrala možnosti další spolupráce.

S FÍZLAMA SE NEMLUVÍ!!!

konverzace s policií a BIS může zničit život tobě nebo ostatním

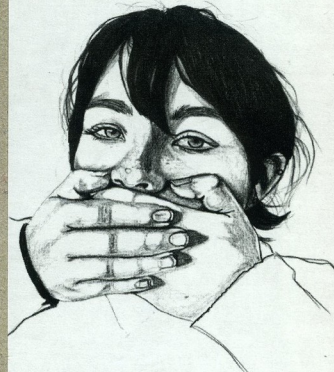

VYUŽIJ SVÉHO PŘÁVA NEVYPOVÍDAT, PODLE §100
NIC NEPODEPISUJ
NIC NESLIBUJ

anarchistblackcross.cz

Tu máš nabru přehládku toho, co člověk může dost často potkat ve městě - takový samolepky... krásný, co? ☺

JAK MLUVIT S FÍZLEM:

1) NIJAK.

NEBAV SE S FÍZLEM!

Konverzace s policií a BIS může zničit život tobě nebo ostatním. Nespolupracuj, využij svého práva nevypovídat, podle §100.

anarchistblackcross.cz

antifenix.cz

Dvě přednášky v rámci evropského turné americké queer anarcho-feministky z kolektivu Crimethinc.

**ANARCHISMUS A GLOBÁLNÍ
POVSTÁNÍ
OD ARABSKÉHO
JARA DO DNES**

**PROVOKATIVNÍ REFLEXE
GENDERU
A SEXUALITY**

**BRNO
TŘI OCASCI**

**středa 23.3. 18:00
čtvrtek 24.3. 18:00**

Z Brazílie přes Ukrajinu, Bosnu až po Sýrii povstání rozšiřují jak vzrušujícími tak hrůzu nahánějícími směry. Jaká společná témata spojují okupovaná náměstí a policejní auta v plamenech? Dělnice z Crimethinc. Ex-Workers' Collective se vrací do Evropy s nabídkou reflexe anarchie v nové éře celosvětových revolucí. Dynamická přednáška zkoumá dnešní celosvětová povstání ve vztahu k funkci policie, státního občanství a demokracii. Jaké možnosti revoluce vznikají v ekonomické krizi, která se neobejde bez všudypřítomné kontroly a řízování? Jak můžeme čelit nacionalismu a (neo)liberálnímu přístupu k občanství, v době kdy se zintenzivňují konflikty mezi státní příslušností a migrací? Jaké vize za limity demokracie mohou anarchističtí a anarchisté nabídnout, ve chvílích rostoucí neúvěry k vládám? Je důležité aby naše boje šly rýbňá a taktiky, které zpochybňují legitimitu těchto sil – budoucnost svobody visí na vlásku.

více info na: www.tucez.mobilis.org

Salut
ici on est relax pour profiter de
la fin de l'été. Beaucoup de chantiers
de construction, la mécanique, ...

On espère que sa se passe bien
pour toi ! (AHOJ, TADY V NÁS ODPOČÍVÁME A SNAŽÍME
SE VŽÍT KONEC LÉTA. JE TU HODNĚ LIDÍ, CO NĚCO STAVĚJÍ, OPRAVUJEM
TĚĚ AUTA ... DOUFAJME, ŽE JSI OK !)

GLI ELEFANTI RICORDANO, (JEDNA Z KA'MOŠEK TI NAPSALA VĚTU
ZE SVEJCH ITALSKYCH KURZŮ. ZNAMENA TO : SLONI SI PAMATUJÍ.)

Salut Lukas, Depuis
la France, on t'envoie
l'énergie pour résister.
Garde la force et le moral.
See You Lucie

(AHOJ LUKAČI, Z FRANCIE TI POSÍLÁME ENERGIU,
ABYS DOKÁZAL VZDOROVAT. ZŮSTAN SILNÝ A VDOUHODĚ. MEJ SE LUCIE)

Force, courage et détermination...
Des bouffes de par chez nous, on pense à
toi. (SÍLU, KURÁŽ A ODHODLÁNÍ... POSÍLAEME POZDRAVY TAKY OD NAŠ,
MYSLÍME NA TEBE.)

SAUUT LUKAS, WE ARE IN DIJON WITH FRIENDS,
EATING SOME RICE AND VEGETABLES, AND IT WOULD BE
MUCH BETTER TO SHARE THE FOOD WITH YOU AND TO
KNOW YOU'RE FREE, OR AT LEAST, OUTSIDE!

* PUSŤTE JE VŠECHNY
VEN!

(T)

CAHOJ LUKAŠI, JSME V DIJONU S KAMARÁ-
DY/KAMI, JÍME NĚJAKOU RÝŽI A ZELENINU,
BYLO BY MNOHEM LEPŠÍ, KDYBYCHOM TU MOHLI JÍST I S TEBOU
A VĚDĚT, ŽE JSI SVOBODNÝ, NEBO ALESPŇ VENKU!)

TĚCH LIDÍ, CO TI NAPSALO, MOHLO BEJT MNOHEM
VÍČ, ALE NE VŠICHNI MĚLI NĚJAKEJ NĀPAD, CO PSÁT.
TAK TŘEBA PŘÍŠŤĚ 😊 TAK JA' UŽ TI TO POŠLU,
TEĎ JENOM NAJÍT NĚKDE ZNÁMKU.

MĚJ SE, CO NEJLÍP TO JDE! A NA DRUHÝ STRANĚ JEŠŤĚ PĀR
POZDRAVŮ JE:

Čau Borlíku!

Posíláme pozdrav z Děčína, kde se sestí soudruzi a soudružky z hnutí „Veselá kopa“ a společně za zvuku protest songů a pití teplého čaje vyjadřovali solidaritu se svým vězněným bratrem.. Nikdo nás kupodivu za manipulaci s plynovou bombou na náměstí před budovou Okr. soudu za teroristy neoznačil.. Myslíme na tebe.

Jsme tebou! Brzo se uvidíme! :-)

DC crew

17. listopad se vryl do paměti především jako den boje za svobodu a demokracii. Alespoň do většiny kalendářů a obecného povědomí se zapísala právě vzpomínka na rok 89, kdy na Václavském náměstí v Praze cin-kaly klíče. I přes zásahy tehdejší policie totalitní režim padl a Československo vstoupilo do nového věku. Historie však vzpomíná i na rok 39, kdy během studentkých demonstrací proti protektorátnímu zřízení byli zavražděni 2 studenti (V. Sedláček a J. Opletal), následně popraveno 9 vysokoškolských funkcionářů a do koncentračních táborů deportováno na 1200 studentů.. Dnes žijeme v době kdy opravdové morální hodnoty, čestnost a lidskou pospolitost zadupává moc, ignoranství a výsměch. V době kdy je svět řízen proudem peněz a my jakožto sedá masá konzumentů se nepřímo

podílíme na jeho neustálém chodu ve stejném duchu. Mnozí ale nevěří ve falešné hodnoty, které jsou nám od malička předkládány a prezentovány tzv. autoritami bráncími pouze status quo.* Člověk, který vyníjel po delší čas svého života aktivitu a snahu přetvářet zajeté struktury nadvlády ve svém okolí s myšlenkou „mysli globálně, jednej lokálně“ (spolupodílení se na založení a provozu autonomního sociálního centra Ateneo, projekt Mostecká solidární síť a mnoho dalšího, -info na webu i facebooku) sedí právě teď za mřížemi ve vazební věznici v Litoměřicích. Lukáš je anarchist** a právě proto, že otevřeně vystupoval proti státu a kapitalismu se dostal tam, kde by nikdo z nás být nechtěl. Ať už je jeho pojetí anarchismu jakékoliv, nemyslíme si, že by měl být takto perzekuován. Není jediný, zřejmě ani poslední. Nechceme z něho dělat mučedníka a věříme, že ani on sám si to nepřeje...

ČAU BORČÍKU!
POKUD TO KLAPCO, NEJ BYS
V TĚCHTO DNECH DOSTAT JEŠTĚ
DALŠÍ POHLED. TENHLE POSÍKAD
HLAVNĚ, ABYCH TI POPRAL VŠECHNO
NEJLEPŠÍ K NAROZENINAM!
PEVNĚ VĚŘIT, ŽE TY PŘIŠTÍ,
POKUD JE SLAVÍŠ, OSLAVÍŠ
V PŘÍJEMNĚŠÍM PROSTŘEDÍ A
SPOLEČNOSTI. DRŽ SE!
MYSLÍME NA TEBE!
DNO

Chceme pouze vyjádřit svůj nesouhlas s praktikami státního aparátu (mimo jiné policejní operace Fénix - viz web), který podle současné situace spíše klade důraz na neustále zastrašování, přehnanou byrokracii a neochotu přispět ke spoluutváření přátelské společnosti. Zdá se, že se spíše víc a víc přiklání k heslu „rozděl a panuj!“ Vyjadřujeme proto Lukášovi svou solidaritu. Věříme totiž v sílu vzájemné podpory a ne v právo silnějšího.

**status quo* - z lat. „stávající stav“

***anarchie* - z řec. an-arche „absence vlády“

VEGANSTVÍ není slabost
ABSTINENCE není ubohost
HOMOSEXUALITA není nemoc
LINUX není hackerství
NEPRACOVAT neznamena lenošit
NEVOLIT neznamena lhostejnost
ANARCHIE neznamena chaos
PAMPELIŠKA není plevel.

Dear Lukáš
We are in Marseille and last night we talked about
the repression in Czech. Sending you warm hug
and many anarchist greetings
from warm southern
France.

Stay strong
ANTIFASCIST

Much Love,
support and
solidarity!!!
Xavi

Full support
with you!!!
Flo

LOVE
AND
SOLIDARITY!!
Anna

Ahoj Lukáš!
Jste se máš? Myslím na
tebe každý den u čim

Love & solidarity,
Shayx

if your fists stay strong!

Je český... Ale pomozte!
XBX

Solidarity and
Total Liberation
!

We begin to know
more & more about
the operation Fenix
and about how
repression work here
in France.
I hope that you
stay strong.
LOVE &
RAGE

ANARCHIST
BLACK CROSS FEST
MARSEILLE 03-04 DECEMBRE 2016

To Lukáš, A SMALL NOTE TO SAY YOU ARE NOT ALONE, AND TO KEEP
MAINTAIN A STAND, I RECENTLY MET ALBERT WOODFOX & ROBERT KING (ANGOLA'S)
BOTH CRUELLY LOCKED AWAY FOR OVER 30 YEARS, AND THEY SAID "NEVER LET
GO OF WHAT YOU BELIEVE, NO MATTER WHO IT OFFENDS". LOVE BEN

UR is a muscle the size

Solidarity from
"Les trois passions"
Love & Rage
Burn the jails!

ANARCHISTELACKERS - MARSEILLE ANTIFA-NET.FR

LIMITY JSME MY

Zrozeni z bolesti ničene krajiny
Žijeme v místech co byli opuštěni
Přezíváme v obrazech budoucnosti
Hledáme odpovědi na otázky z minulosti
z těžké minulosti která dala nám punce
kořenů celého světa v údolí hnědého zlata.

Oklamám v dětství špatnou výhovou
Žijeme v místech co jsou ostudou
Tam kde jsou hory prokleté už svůj jménem
A v jejich úpatí zmizely obce a jezera
Obce a jezera která nenasytnost vzala
místo křížů na památku obcí v zahradach smutku jen kostru
Mnoho věcí v měsíčním krajině může nás spát
Ale drží nás tu pouto nedo nám spát
Žijeme v krajině chyb svých předků
My už nenecháme náš život zmizet v prachu
Zmizet v prachu který oni neznají ti co nás nevidí
A nebo spíš nechtějí.

BxVxJx

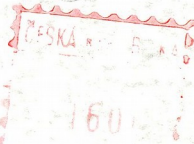
Ústek

15. 11. 1982

Byla jsem se dnes projít a ják
mrne, dá se chodit i mimo cesty.
Je to krásně a veobvyklé chodit
mimo cesty. Člověk objeví krásu lesa,
které si do té doby nemohl všimnout
Vrostlé a ~~z~~ mohutné stromy a
víceně barvy spadavého listí. Mysl-
čím, je to nádherná. Posílám Ti tu
nádhernou ve svém srděčku srážce
zvěí a zamířované okno do cely,
do Tvoje srděčka - pokojíčka.
Na chvíli se u tom pokojíčku usadí
a koukej na tu krásu se mnou!
Prosím. Líbám Te vroucně a
objímám pevně. Opíráš se o Tebe
a Ty o mne. Miluju TEE!!

Ohraj LUKÁŠI

VŠICHNI TADY NA TEBE
MYSLÍME Ú ŽIVOT, ČAS
UTÍKÁ HODNĚ RYCHLE
A TAK TI NAPIŠU JEN
JEDNO !!! VYDRŽ TO TAM
DRŽÍME STEBOU KEJSI
V TOM SAMÉM, KDYŽ BUDE
KUDA NAPIŠ ODEPIŠU

LUKÁŠ BURL 13. 11. 1982

V. V. LITOMĚŘICE

VEITOVA 1

412 81

LITOMĚŘICE

Lenta. BR

© GEDANUM, ul. Toruńska 20, 80-747 Gdańsk, tel/fax 58 763 44 85, POZ-08-C
 (+48) 535 77 16 77, biuro@gedanum.pl, zamowienia@gedanum.pl
 www.gedanum.pl

POZNAN - STARY MARYCH, POMNIK GOLEMA, RATUSZ, JEZIORO
 MALTANSKIE
 OLD MARYCH, GOLEM MONUMENT, TOWN HALL, MALTESE LAKE
 Fot. Wojciech Nieznalski

Ahoj Lukáš,
 Zdravíme z Bozmině.
 Dnes jsme hráli na
 Squatu ROZBRAT.
 Je to bezvadný
 místo s dlouhou
 anarchistickou historií.
 Zdravíme a myslíme
 na tebe. ♥
 Dan + L + H + H + Jung

www.facebook.com/GedanumPL

Lukáš Bortl 1.3.1982

Vázební věznice Litoměřice

Veitova 1

91-281 Litoměřice

CZECH REPUBLIC

gallery

MAX ŠVABINSKÝ, ZLATÝ SLUNEČNÍK, 1904

SOUKROMÁ SBÍRKA

Lukášku, dnes jsem dostala Tvůj dopisek
 z 21.3. a nakreslenou vytku s dopisem pro
 krmáše. Druhým mu to a Tobě moc děkuji
 za poruchová slova. I když se už cítím dobře,
 používání není nikdy dost. Moc se těším na
 nejbližší léta. Myslím na Tebe pořád a
 intenzivně. Chtěla jsem Ti něco nakreslit
 ale nestihla to. Tak nakreslím přisti. ♥
 Srdc Ti tenhle pohled s uměním připo-
 mere něco přiučho. Mám Te hrozdka,
 protože jsi světlý tvor. Ubdím Te po celém
 tře a těším se na jano a tve další řádky.
 D.

17.3.2017

Lukáš Bortl 1.3.1982

v.v. Litoměřice

Veitova 1

412 81 Litoměřice

Alternatives Wohnen - Unkommerzielle Kultur -
Gäste aus aller Welt - Partizipation & Politik

'to be like a raindrop in the ocean and flow in the
dance of the beeing by following what I feel
I want and, that way, losing myself in
the enourmous insignificance of myself
in the uncomprehensible game of existance'

Lukáš Borl 1.3.1982

Vazební věznice Litoměřice

Veitova 1

41281 Litoměřice

CZECH REPUBLIC

Anfang 2016 erfuhr der Bauwagenplatz "Wem gehört die Welt". dass
der Platz seit über 22 Jahren best. nt. Doch

14.12.'16

have solidarity with
people, who are in
prison. Because of
fighting for a commun-
ity with justice.

In the U.S. the black
and indigenous.

You aren't alone!
You aren't forgotten!

Greetings,
Stefanie

Dear Lukáš,
Svoboda, Volnost!
Greetings from here, a
reader from G.I. I write
with human beings in
prison since 8 years.
My name is Stefanie. I'm
48 years old. I wish to

Stefanie Höckerschwan
Foto: R. Maier/Huber

VERLAG DEUTSCHES JUGENDHERBERGWERK · KALENDER "WANDERN 88"

TURKU, FINLAND 13.12.2016

Hanna Varis: "Tähtihetki", 2006 sarjasta "Elämän kohokohtia".

HI LUKÁŠ! I AM WRITING TO YOU

FROM A CITY CALLED TURKU, IN FINLAND. I SIT IN A CO-OPERATIVE, VEGAN, QUEER CAFE KIRJAKAHVILA AND WRITE WITH OTHER PEOPLE. IT IS PROPER WINTER HERE, NICE AND FROSTY. I FIND IT HARD TO WRITE TO SOMEONE WHOM I DON'T KNOW PERSONALLY BUT IN A WAY IT IS QUITE NICE TOO, THERE ARE REALLY NO EXPECTATIONS WHAT TO WRITE. ☺ OH WELL. TAKE CARE AND STAY STRONG! THERE ARE MANY PEOPLE THINKING OF YOU!!

best wishes, Saara

SENDER'S ADDRESS

Etsaus & telaus, 25 x 20 cm • www.hannavaris.com

109

Lukáš Borl 1.3.1982

Vazební věznice Litoměřice

Veitova 1

412 81 Litoměřice

Czech Republic

Hey, Lukas! Sorry about the lack of accents over the letters in your name, I'm not so good with those.

I'm writing this letter in the library of the Hambacher Forst forest-occupation. I've tried to stay updated on your case, and that of the other victims of Operation Fenix, but I decided to write, after Sasha, a comrade of yours did a presentation about OF here in Hambk. It is hard to escape from the eyes of the State, but you gave it a try, and that makes you a fucking inspiration to thousands of young rebels out there, including me.

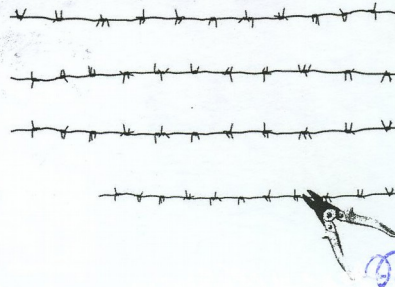

Although the walls around you are ever-present, know that

outside the walls the fight still goes on, and that comrades are waiting for you to come back and take your place in the revolution!

FUCK THE COPS
BURN THE PRISONS
SMASH THE STATE

"Quisieron enterrarnos pero olvidaron que somos semillas"

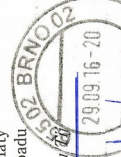
LUKÁŠ BODL - 1.3.1982
V. V. LITOMĚŘICE
VEITOVA 1
LITOMĚŘICE
412 81

MARTIN IGARČÁK 10. 8. 1986
VAZEBNÍ VĚZNICE PRAHA - PANKRÁČ
P. O. Box 15
PRAHA 4
140 57
914 057
propusťte
914 057

VAZEBNÍ VĚZNICE
140 57 Praha 4, příhr. 5
29-09-2010

ch korumpuje. Strach ze ztráty
ji vykonávají, a strach z dopadu
ni podřízení."
isidentka Do Ann Schan S...

Pan anarchista
Lukáš Bohl 1.3.1982
V. V. věznice, Veitova 1
LITOMĚŘICE

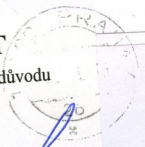
412 81

Výtisk z prodeje pohlednice je určen na pořádání brněnských
potulčích slavností. Více informací na internetových stránkách
<http://hlaszeme.ecn.cz>, e-mail: hlaszeme@seznam.cz

Martin je venku
z basy!

ZPĚT
Česká pošta
Zásilka byla vrácena z důvodu
označeného křížkem
 nepřijato
 nevyzvednut
 odstěhoval se
 na uvedené adrese neznámý
 adresa nedostatečná
 jiný důvod *propusťte*
Jiný důvod bylo možno ověřit
ANO NE

412 81 Litoměřice
 NOT AT ONE
 YOUT ARIE
 NOT AT ONE

AHOJ LUKÁŠI!
 Už dlouho se chystám napsat ti. Asi to
 dostal, nem se le domů ať teď. Bolo
 nem mám na cestách a ať teď nem se
 dostal, máš dlouho dobu do CZ. (Upřímně)
 děláš, že tě čeká práce, asi to
 radíš, že doba, co tam mám být, ať
 ti nějak hodně pomůže. Potul
 nem, že už toho zorganizovaného práce
 končí demokracii, demokracie a kde
 hradit práci mám... ☺ Děkuji, že mi do
 práce, že mi dostal hodně pracovat
 a takhle, že mi práce hodně pomůže
 ke dodání práce a normální práci
 máš se.
 Přirozeně, ab ty mi něco potřeboval psát,
 rád bych. Děkuji, máš adresu:

LUKÁŠ BORL 1.3.1982
 V.V. LITOMĚŘICE
 VEITOVA 1
 412 81
 LITOMĚŘICE
 CZECH REPUBLIC

MNOHO SILY A OOHODLANÍ
 VÍRY VE SNY CO NAPLNÍ
 NAŠE ŽIVOTY.
 JSEM S TEBOU V CHLADU CELY
 ČI NA VĚZEŇSKÉM DVORE.
 RÁDUJI SE Z TLUKOTU TVÉHO
 SROČE.
 MÁM TĚ RÁD, MŮJ BRATŘE
 PETA
 POZORUJTE NA VŠECH BRATŘI
 A SESTER. ☺ + ☺ = ☀

LUKÁŠ BORL 1.3.82
 VAZEBNÍ VĚZNICE
 LITOMĚŘICE
 VEITOVA 1
 LITOMĚŘICE
 412 01

Slyšela jsem, že je
fajn posílat i fotky tak
ti posílám oko Igora
Ševcova.

h očnicku měla být diskuze, ale Igor
dostal varování od prodečnické úřednice,
že tam nemá chodit. Lidi si udělali
papírové masky Igorova obličeje, ze
kterého přitom vystřikali oči, aby z pozá
ních bylo vidět. A také zůstala spousta
vystřiknutých očí. To mi přišlo docela
psychó, tak jsem se ně nalepila obličejovou
pásku a jsou z nich nálepky, které
jsem rozdala, aby si je lidi mohli
nalepit do deníčku.

2.10.2016
 Ahoj Sukosi,
 pad'la me prachy
 ze Strasburgu. Vprahu jsem
 spolu na nřob: baalřhu vř
 je hu 3alnu' fořba, křby,
 pořaba' nřobn' komita, cely
 řeto Sabory' přijmy, řet hu
 vřebno řungyř a řařdy'
 pomařa'. Mřřřo ře řaly řařdy.
 řařřime, ře ře ři vř řařdy.
 mřebno' řařř a mřřřř
 porenřřř. Moe ma řebe mřřřř.
 Hřařře ře řařř. řaře ře řyř
 vřřme. řenka ř Teru

Jukos' Borl 1.3.1982
 Vazebnř vřemřel řetomřřřře
 Vřřřřřř 1
 412 řř řř řřřřřřřřřřřř

YOU ARE NOT ALONE!
 Strasbourg (Bas-Rhin)
 Le quartier de la Petite France - Les quais de l'Ill
 Les Ponts Couverts - Cruchette sur les maisons
 a colombages - La maison des tisseurs (1572)

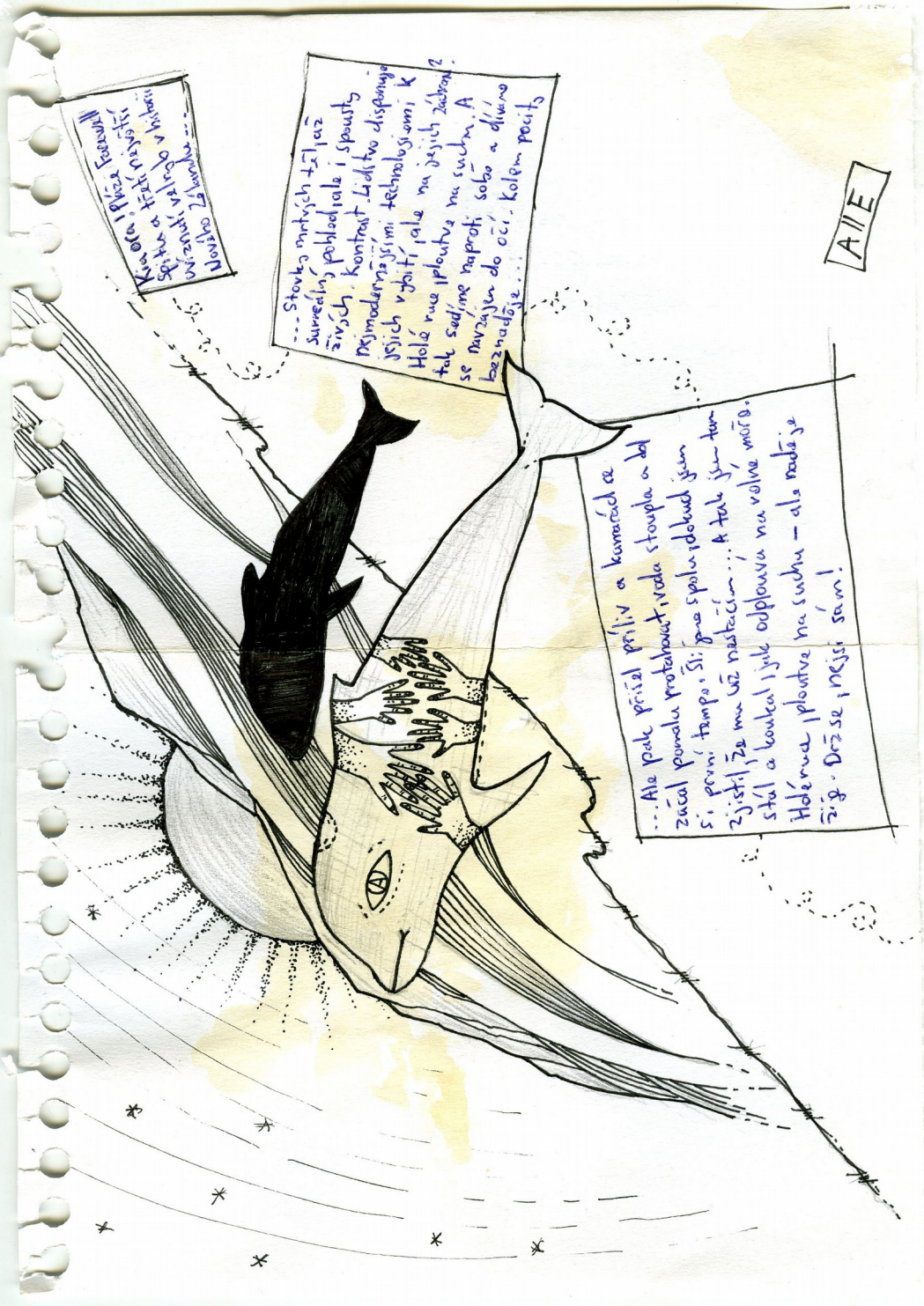

... Stovky mrtvých ztlaz
surreálny pohľadale i spousty
živých. Kontrast. Lidstvo dospívá
modernizací, jimi, technologiemi, k
jejich vzhití, ale na jejich záhoně
Hole ruce ploutve na suchu. A
tak sedíme naproti sobě a díváme
se navzájem do očí, kolem pečty
bezradně...

... Ale pak přišel příliv a kamádce
začal pomalu protahovat, voda stoupala a dol
si první, tempo. Si, jma spolu, dobaud jma
zjistil, že mu už nestačím... A tak jsem tam
stál a koukal, jak odplouvá na volné moře.
Hole ruce ploutve na suchu - ale radě je
zít. Drž se, mksji sám!

... Stovky mrtvých ztlaz
surreálny pohľadale i spousty
živých. Kontrast. Lidstvo dospívá
modernizací, jimi, technologiemi, k
jejich vzhití, ale na jejich záhoně
Hole ruce ploutve na suchu. A
tak sedíme naproti sobě a díváme
se navzájem do očí, kolem pečty
bezradně...

A/E

12.09.2016

ČAU BORLÍKU!

Ted' jsem četla, co se zase děje tam v Česku... Je to hrůza, že fízli a slát pokračuje hrát to absurdní divadlo! A že vzali tebe - tak dobrýho člověka - do hry a zkusí ti dát nejhorsí role...

LUKÁŠ BORL 1.3.1982

VAZEBNÍ VĚZNICE
LITOMĚŘICE

VEITOVÁ 1
412 81 LITOMĚŘICE

TSCHHECHISCHE REPUBLIK
ČESKÁ REPLUBLIKA

Vienna, 23.02.17

Dear Lukáš,

I hope this card reaches you before/at your birthday.

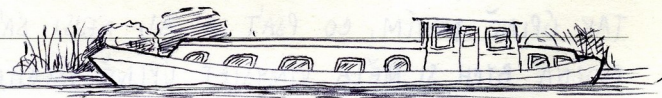
And even more that you will be free as soon as possible.

Happy Birthday and Solidarity!

(MILÝ LUKÁŠI, DOUFAM ŽE TI TENTO POHLAD PŘIJDE PŘED / V DEN TVÝCH NAROZENIN A JEŠTĚ VÍČ DOUFÁM, ŽE BUDEŠ CO NEJDŘÍV, OPĚT NA SVOBODĚ. VŠECHNO NEJLEPŠÍ A SOLIDARITU!)

Z TĚCH MÍST MI BYLO STRAŠNĚ DOBRĚ. POČASÍ BYLO ÚŽASNÝ, BYLO STRAŠNÝ HORKO, KAŽDEJ DEN JSME SE ŠLY KOUPAT A MOJE KA'MOŠKA MI PŘEDSTAVILA SVOJE DVĚ KAMARÁDKY, SE KTEREJMA BYLA ŠILENA' SRANDA! TAK STRAŠNĚ JSEM SE CHECHTALA, AŽ MĚ BOLELO BŘICHO! JEDEN DEN JSME POŘADALY PÍKNIK U TAKOVÍ ŘÍČKY, DALO SE JÍT DLOUHO PROTI PROUDU, BYLO TAM NĚKOLIK MÍST, KDE SE DALO I PLAVAT, VŠUDE BYLY VYBĚLENÍ KAMENY A NAD HLAVOU NADHERNÍ KOPCE A KRAŠNĚ TO TAM VONĚLO. BYLO TO FAKT MOC PĚKNÝ! TAKY JSEM SI ZOROVANOVALA MALEJ VĚTÍK NA KOLE, JELO SE VĚTŠINOU KOLEM ŘEKY, NA KTERÝ BYLY NĚKTERÝ KRAŠNÝ LODĚ, BYLO STRAŠNÝ VEDRO A BOLEL MĚ Z KOLA ZADEK. TO UBOHÝ

KOLO UJELO HORU KM, TEĎ JE ALE PÍCHNUTA' DUŠE. NO, JO, ASI SI CHCE ODPOČINOUT, TAK STÁVKUJE. NA TOM VĚTĚ BYLY VIDĚT VOLAVKY, SNAD I SAMIČKA LEDŇÁČKA, ALE TO NENÍ JISTÝ, JO, PAK TAM BYL KRAŠNEJ BÍLO-HNĚDEJ DRAVEC, ALE NESTIHLA JSEM VYTAHNOUT DALEKOHLÉD. BYLY TAM VAŽKY, I ČERVENÝ. NO, A* SPOUSTA RA'KOSÍ A VODNÍCH ROSTLIN. A RYB. ATD. ATD.

10/10

DNESKA JSEM NAŠLA MRŇAVEJ ČTYŘLÍSTEK, KDOŽ JSEM RA'NO SEDĚLA V PARKU, ASI TAKOVEJHLE TĚDA VLASTNĚ SI ON NAŠEL MĚ. TAK TEN MAŠ PRO ŠTĚSTÍ :) S KA'MOŠKOU JSME SE SEŠLY BRZO RÁNO A PÍLY Z TERMOSKY KAFE A ČAJ. JE TO TAKOVEJ PARK S VYSOKÝMA STROMAMA, KOLWE O NĚM TAKOVA' HISTORKA S NETOPÝRY, MA'M POCIT, ŽE JSEM TI JÍ UŽ VYPRÁVĚLA :) TO MI PŘIPOMÍNÁ, ŽE V LÉTĚ JSEM SE PODÍLELA NA ZACHRANĚ NETOPÝRA, CO ULOVILA KRAŠNA' ANGORSKA' KOČKA. STRAŠNÝ DRAMA!

VČERA JSEM KOUKALA NA DOKUMENT O ZELENÝM PA'IVU, ZVÍRÁTECH, CO TAM ŽIJOU. JE TO MÍSTO, CO PŘETÍNA' NĚMECKO, TAM, KDE BÝVALA HRANICE MEZI V. A Z. NĚMECKEM. JELIKOŽ SE TAM NESMĚLO, ZVÍRATA SI TAM VESELE ŽILA, TAKŽE JSOU TAM RŮZNÍ CHRA'NĚNÍ DRUHY, BRAMBORNÍČEK - TAKOVEJ HNĚDO-BÍLEJ PTAČEK, ČERNEJ ČAP, JEŘÁB, MOŘSKEJ OREL... A TAKY SPOUSTA

Ahoj Lukáši,

děkujeme, že jsi nám napsal. Těší nás, že naše domněnky nebyly špatné a že tvůj duch je opravdu stále nezkrotný a tvé srdce stále bije v rytmu neutuchající rebelie. Čteme tvé texty a jasně vidíme, že i když ti výhled na oblohu cloní zdi, jsi stále odhodlaný bojovat.

To nás opravdu naplňuje nadějí a dodává nám to inspiraci k dalším činnostem, které alespoň trochu vystupují z toho konformního písku a byť nepatrně, tak stále čeří stojaté vody. Jsou to vesměs drobnosti, ale vzhledem k nastalé situaci považujeme za důležité i takové věci. Alespoň nám to dovoluje držet hlavy vzpřímeně a písek si šetřit na ta vhodná soukolí, stejně jako to děláš ty. Hádáme, že ti obálky chodí rozlepené, tak se nebudeme na toto téma víc rozepisovat. Jistě to chápeš. Zároveň tě budeme v budoucnu informovat co možná nejdůkladněji.

Velmi nás potěšilo i to, že si začal protahovat kromě své mysli i své tělo. Těšíme se, až nám ukážeš své bicepsy. Nepolevuj ani v tomto snažení, jak už jsi jistě sám zjistil, fyzické cvičení dodává i lepší psychickou náladu. Člověk se pak cítí ještě více nezlomným.

Psal jsi o tom, jestli nám můžeš s něčím pomoci. Jedna věc nás napadá. Bavíme se často s lidmi z našeho okolí (i mimo něj) o represích, o institucionalizovaném násilí, vězeních a o tom, jak je možné podpořit ty, které drží nepřítel v zajetí. Samozřejmě je jednou z možností podpory i psaní dopisů. Sám jsi psal ve svém textu, že jsi rád za každou podporu, ale z několika stran se k nám dostala stejná otázka. Jaký má být vlastně obsah takových zpráv? Lidé se často zdráhají psát o sobě, o svém životě a svých běžných věcech. Není to tak úplně ze strachu z toho, že si jejich řádky přečtou i jiné oči, než pro které jsou určeny, s tím ostatně počítají a my je na to upozorňujeme, ale jde o jinou věc. Mají pocit, že není tak úplně vhodné psát někomu, kdo je omezen ve svém volném pohybu, o tom, jak se oni sami mohou volně pohybovat. Osobně se domníváme, že s určitým citem je důležitá jakákoliv informace, která tě může alespoň v myšlenkách zavést na jiná místa. Zároveň nám ale zatím chybí ta konkrétní zkušenost, takže se nám to jen těžko odhaduje. Jaký na to máš názor, co bys na to odpověděl ty? Co bys chtěl, aby ti lidé psali? Co tě v dopisech nejvíce potěšilo? Pobavilo? Co ti v nich chybí?

Stejně jako ty myslíš na nás, jsme i my myšlenkami u tebe. Jsi tu stále s námi po našem boku!

Rudé zrůdy

P.S.

Jaká kniha, kterou jsi v posledních dnech četl, tě nejvíce zaujala?

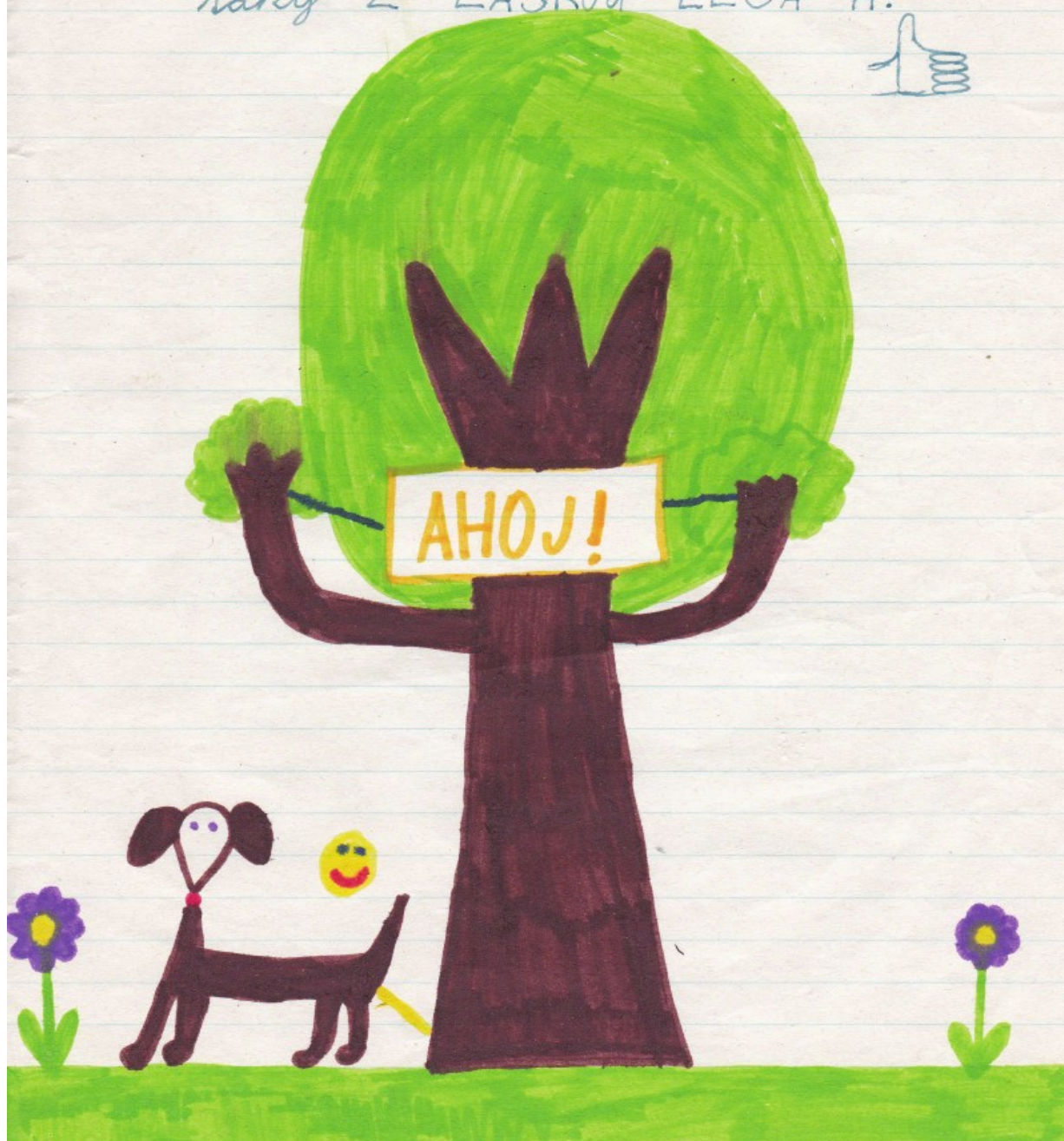
P.P.S.

Končit se má s písní na rtech, tak stejně jako posledně přidáváme úryvek jedné, kterou určitě dobře znáš.

Tak náhle jako vyjde slunce každý den
Přibývá na jasů když stoupá nahoru
Tak náhle jednoho dne s jeho východem
zvedne se devátá vlna odporu
Tak náhle jako moře zaplaví pobřeží přílivem
jak nesmlouvavě voda stoupá nahoru
Tak náhle ti, kteří hodnoty tvoří
nad svými životy převezmou kontrolu

Ahoj, milí Lukáší !

Je mi tě líto, kdyby zjistili jaký si
dobrák, hnedka by tě pustili. Hodně lidí
tě má rádo, a já jsem jedá z nich.
P.S. My se tu máme dobře, doufám že ty
taký Z LÁSKOU ELČA H.

„Posílám ti intro jedný anarchokapely.“

Ten bolestný krok začíná a končí u tebe. Našimi těly proudí myšlenky staré jako rituál útlaku a ponížení. Myšlenky, které se zdají radikální těm, kteří se jich bojí. Jsme anarchisté, ale nenarodili jsme se jimi. Stačilo možná jen málo, a naše mozky by se nemusely zabývat politikou lidí, které jsme nikdy nepotkali a přece se nás týkala. To, co opravdu potřebujeme je vlastní úsudek a okamžité osvobození od společenských dogmat. Dostáváme drogy na stříbrných podnosech s vládními razítky. Poslušnost, práce a majetek. Nelíbí se ti jak s tebou zacházíme? Tvé dítě potká to samé. Plán pro celospolečenský rytmus je dokončen. Nebude těžké znásilnit všechny najednou. Fanfáry znějí a my sušíme slzy svých dětí. Rychleji a rychleji, kdo se opozdil má smůlu, jámy jsou hluboké. Výuku řídí počítače, velcí demokraté pálí bolševické diplomy, v každém jídle alespoň trochu vládního viru. Chceme okamžitou možnost volby, ale ne tu vaši zsranou hru na hlasovací právo. To, co vás opravdu hřeje u srdce, je právo na majetek.

Tuhle snůšku zločineckých sraček, svaté právo na krádež a vydírání nazýváte volným trhem. Jak se opovažujete tvrdit, že žijeme svobodně, když zadupete každý zárodek individuálního vývoje. Nechceme platit daně byrokratické hyeně. Sereme na fyzly, dobře živené vůdce a jejich poskoky. Neotravujte nás s tím vylhaným příběhem o nejlepším z nejhorších systémů. Dokonce ani nepotřebujeme vymoženosti městských koncentračních táborů. To jsou vaše největší zbraně. Tak bojujte za lepší život svých dětí. Za rychlejší auta než jsou ty vaše, za více peněz vydělaných za minutu, za více televizních kanálů. Tak bojujte za lepší život svých dětí. Staňte se opět prvními, kteří budou prokleti. Své ideály jste pohřbili pod hromadou cynismu a vyschlého naříkání. Tak nám neserte do hlav sebezničující teze. Své hranice si určujeme sami. Tak si udržujte své obavy.

Myšlenka je vyřčena a žije

Co-Ca zima 1996

**„Snažil jsem se některým novinářům vysvětlit,
že organizací solidárních protestů proti člověku,
který okrádá lidi, jsi vlastně obětoval
své pohodlí za jiné lidi.“**

**„Čas vlastně neexistuje,
takže ho nejde ani ztratit :-)
Takže to co teď prožíváš má svůj důvod
– mé oblíbené – páč nic není náhoda.
Jsi velmi silný člověk a věřím,
že z toho vytěžíš to nejlepší
a jak tě znám, jistě tím pomůžeš
i lidem okolo sebe.“**

**„Ještě v minulém roce
bych nevěřil, že brzy budu psát dopis
do vězení. Jednou nohou jsem stále tam
– vězeňská cela člověka jen tak nepouští.
Na svět a lidi kolem se díváš jinýma
očima, naivita a sentimentalita
už nevzbuzují pochopení.“**

„Mám zas stejně jako minule debilní pocit z toho, že píšu akorát o tom, co dělám já, ale doufám, že se mi tím povede vzít tě aspoň na chvíli pryč z té díry sem za mnou, i když jenom v myšlenkách.“

„Je hezký, že máš chuť stále pomáhat lidem i když jsi zavřený. A chápu, že tě trápí pocit, že to nejde. Mě samotného nic nenapadá, ale myslím, že stejně jako pomáhají dopisy od lidí tobě, tak můžou pomáhat tvoje dopisy lidem venku, protože taky mohou prožívat různá trápení.“

„Viem, že ty si chápal, že ak budeme láhostajní k druhým, jednoho dňa budeme potrebovat pomoc možno práve my, a pak zostanũ druhí láhostajní k nám. Ty si láhostajný nebol. A teraz sú lúdia, ktorý nie sú láhostajní k tebe.“

**„Z mého neštěstí obviňuji Tvé vězňitele,
a je mi u prdele, z čeho obviňují oni Tebe.
Viním je, kromě spousty jiných krutých věcí,
ze svého neštěstí, které pramení pouze z jejich zlovůle,
a které by vůbec nemuselo být. Je zcela zbytečné. Nenahraditelný
je čas našich životů, který nám někdo bere, a nebude moct nám ho dát
nikdy zpátky. Je to jako vražda. Prostě vraždí okamžiky našeho štěstí!
Ani netušíš, jakou zlost to ve mně probouzí. Tebe vězní „teprve“
dva měsíce. Ale kolik měsíců života, strávených zcela
zbytečně ve vězení, stála stejná zlovůle tisíce, miliony dalších
lidí a jejich blízkých, jejich štěstí a šťastné okamžiky
jejich životů. Možná nejen šťastných, ale takových,
které si sami vybrali. Sere mě to!“**

**„Počul som, že nemáš
vegásku stravu. ..Ale ty to zvládneš,
si silná osobnosť a myslím, že je pre
teba ťažšie sa vzdať ako prežiť
„pobyt“ vo väznici.“**

„Když jsem četl poslední A-kontra, říkal jsem si: to to trvalo, začít aspoň mluvit o důležitých tématech. Sice jsou to náznaky, ale patrné. Konečně zaznívá i to, o čem mluvíme roky. Nejsme žádní levičáci, jsme anarchisti. Nebudeme reformisticky přehrabovat hromadu fekálií a snažit se z nich uplácat lepší svět. Nebudeme zaměňovat charitu za solidaritu...“

„Popisoval jsi mi sílu stereotypu. Ubíjející rytmus. Věděl jsi, že monotónní rytmus, přestože má člověk tendenci všechno škatulkovat, třídit, a podobně, pro člověka je vlastně hrozně nepřírozenější? Když třeba člověk slyší nějaký zvuk pořád dokola (kapání vody třeba), tak jeho mozek má tendenci ten zvuk zesložitovat a dělat z něj různé melodie. A lidi v podobných situacích, kdy nemají moc možností vybočit z toho stereotypu (ať už dobrovolně nebo jsou k tomu nuceni jako ty), tak si zase vytvářejí různé takové svoje malé osobní rituály. Nevím, jak to přesně funguje, vlastně každému nějaký má. Dávat různý významy nějakým zdánlivě banální věcí nebo úkonům. Zajímalo by mě jestli taky nějaký takový máš nebo sis něčeho takového všimnul. Ono to totiž možná docela pomáhá..“

„Lukáši, měl bys vědět, že jakákoli doba ve vězení je strašně dlouhá doba. Zapomeneš na hodně jmen a názvů. Už nebudeš tím, čím jsi byl před tím, než ses „tam“ dostal. Ten „bývalý“ život odpadne coby skořápka, zbudou ti jen tvoje hodnoty, přesvědčení a blízcí lidé. Všechno ostatní v životě je nejisté a přechodné. Je potřeba tím projít, protrpět, vydržet, zachovat a upevnit svoje hodnoty i přesvědčení. Takhle se lidé stávají skutečnými bojovníky – houževnatými, odhodlanými a nezlomitelnými. Teď jsem dokonce vděčný této životní škole. Dalo mi to druhý dech a potkal jsem hodně skvělých lidí. I ty je potkáš. Vězení nás spojuje. Nelituj ničeho, vpředu je nový svět.“

„Jak z médií sleduju celý ten proces, tak nebýt to celý skutečnost, asi bych se válel po zemi smíchem. Asi to všichni děláme fakt dobře, když mají potřebu dělat kolem anarchistů takový divadlo.“

„Myslím teď hlavně na Tvou realitu a na to, jak jí prožíváš. K tomu mě napadá následující: Nezapomínej, že chyba je v systému, ne v Tobě! Jsem přesvědčená, že strach z vězení je horší než vězení samotné a aniž bych chtěla jakkoli zlehčovat Tvou situaci, v tomhle jsi teď napřed. Snažím se, co to jde, hledat na tom nějaká pozitiva, protože vím, že to je přesně to (nebo promiň, myslím si, že to vím), co teď děláš ty.“

**„Posílám ti holubičku.
Holubice vždycky byla symbolem naděje.
Nikdy na ní prosím nezapomínej. I když bude
nejhůř. A, musím ti říct Borlíku, že i ty sám seš pro mě
takovou holubicí, nadějí, že dokud budou na světě lidi jako ty,
čestný, odvážný a spravedlivý, lidi kterým bude záležet na ostatních
a nebude jim lhostejný osud světa, lidi, který se dívají kolem sebe
a dělají takovýchle důležitý morální rozhodnutí...tak nikdy
nebude doopravdy špatně a ještě má smysl věřit.
Asi to zní hrozně pateticky, ale věř mi
– myslím to naprosto upřímně..“**

**„Cenou za právo
zůstat ve vězení sám
sebou jsou izolační samotky
a nekonečná omezení. Vězeňské
vedení často prověřuje naši pevnost,
ale za nějaký čas přestává. Dokonce
jsem si začal celkem užívat toho
času v izolaci – jediného místa,
kde můžeš být víceméně sám.
Psychika se uvolňuje, mysl
se soustředí a duch si
odpočine od vnuceného
kolektivismu.“**

**„Jen těžko si dokážu představit,
čím procházíš a čemu je tvá mysl vystavena. Snaha
zlomit a rozložit člověka je asi jediným posláním vězení.
Přes ztrátu zvuků zapomenout na hudbu, přes ztrátu pohledu
do krajiny zapomenout na její nádheru. Doufám, že najdeš
sílu překonat tyto časy a snad se nepotáhnou dlouho. Tvá síla,
vzhledem k podmínkám ve kterých jsi, je inspirující
a zároveň potvrzením síly myšlenek, kvůli kterým
si teď držen za zdi vězení.“**

**„Já byl teď taky rok na útěku.
Ikdyž v dost jiným významu než ty.
Prodal jsem dodávku a vyrazil na delší výlet do
Asie, Austrálie a na Nový Zéland. V Čechách mi to zase
začalo být nějaký těsný... V Laosu jsme si třeba koupili
motorky, malinkatej stan za 10 dolarů a skoro dva měsíce
drandili kolem. Pokudmožno jsme se vyhýbali civilizaci nebo
aspoň turistickéjm místům. Spali jsme v džungli, na plážích,
u vodopádů v domorodejch vesnicích a večer si vařili v plechovym
hrnci na ohni. Potkal jsem lidi, který nikdy nepřišli do kontaktu
s jinou kulturou než tou jejich a žili jen z toho, co našli nebo
ulovili v lese kolem svejch chýší – úplně stejně, jako
předchozích X set generací, ale jen pár set kilometrů
od desetimilionovýho velkoměsta plnýho
bysnysmenů a skleněnejch
mrakodrapů...“**

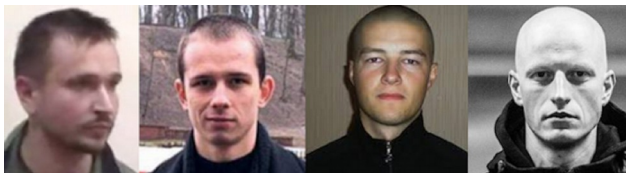
**„Je to jako by chtěli trestat
rostlinu za to, že chce růst ke světlu
– blbost. Taky jí nikdo neříká, co má dělat,
nekontroluje jí, neúkoluje. Sama ví,
co má dělat. Jde svou cestou a pak vyroste v krásnou
a důležitou bytost pro celou společnost. Jen
takové bytosti mohou tvořit krásnou, vědomou
společnost, vzájemně propojenou a spolupracující.
Vytvářející společné hodnoty namísto
věčného soutěžení a strachování se žít.“**

PŘÍBĚHY VĚZNĚNÝCH ANARCHISTŮ

Jak již bylo uvedeno v úvodu, prostředky, které lidi poskytnou za tuto publikaci poslouží k podpoře anarchistů vězněných v Bělorusku. Jsou to lidé s konkrétními jmény a životními příběhy. Následuje několik článků, prohlášení a rozhovorů, které mají přiblížit o koho jde, jaká je jejich situace a postoje.

OTEVŘENÝ DOPIS NA PODPORU BĚLORUSKÝCH ANARCHISTŮ REVOLUCIONÁŘŮ

CO SE STALO?

Dne 22. října byla ve městě Soligorsk napadena administrativní budova Státního výboru pro forenzní expertýzu a na parkovišti okresního prokurátora Soligorsku byly zapáleny automobily. V noci 28. října byla zapálena budova oddělení dopravní policie Mazyr. Brzy poté poblíž ukrajinských hranic v okrese Yel'sk, byla mobilní hlídkou zadržena skupina anarchistických revolucionářů: Igor Olinevič, Dmitrij Dubovskij, Dmitrij Rezanovič a Sergej Romanov. Nyní jsou drženi v Minsku ve vyšetřovacím středisku KGB. Byli obviněni podle paragrafu 289 trestního zákoníku Běloruské republiky (teroristický čin spáchaný organizovanou skupinou).

ANARCHISTÉ REVOLUCIONÁŘI

Každý ze zadržených byl po mnoho let nepřitelem fašistického státu a pravidelně zažíval jeho represi.

Igor Olinevič je anarchista z Minsku, bývalý politický vězeň běloruského režimu. V listopadu 2010 byl zadržen tajnou službou v Moskvě. V květnu 2011 byl odsouzen k 8

letům vězení v kolonii s vysokým bezpečnostním režimem podle § 218.3 (úmyslné zničení majetku) a § 339.2 (skupinové výtržnictví). Byl propuštěn na základě prezidentské amnestie 22. srpna 2015. Ve vězení napsal knihu „*Jedu do Magadanu*“, která byla přeložena do několika jazyků. V roce 2013 udělil knize Běloruský PEN-klub cenu Františka Alechnoviče za nejlepší dílo napsané ve vězení. V roce 2016 dostal Igor cenu Viktora Ivaškeviče. Po propuštění žil v zahraničí, účastnil se aktivit anarchistického hnutí.

Dmitrij Dubovskij je anarchista ze Soligorsku. V roce 2010 byl zařazen na seznam hledaných v souvislosti s „případem běloruských anarchistů“. V listopadu téhož roku v Moskvě, když se FSB pokusila zadržet jeho a Igora, se mu podařilo uprchnout. Po dobu 10 let se Dmitrij skrýval v Rusku a na Ukrajině, vydával své cestovní deníky a také se účastnil aktivit anarchistického hnutí.

Dmitrij Rezanovič je anarchista z Gome lu. Zadržen byl 16. března 2014 po překročení ukrajinsko-ruské hranice v Kursku. Měl dokumenty na jméno svého bratra. Zadržen byl pro podezření ze sabotáže na území Ruska. FSB nenalezla dostatečné důkazy pro tuto verzi a zahájila trestní řízení podle § 332 části 1 trestního zákoníku Ruské federace (překročení státní hranice Ruské fede-

race bez platných dokladů). Byl držen v deportačním centru v Kurské oblasti. Soud rozhodl třetího července o deportaci Dmitrije z Ruska a také mu uložil pokutu 15,000 rublů. Dne 25. července byl Dmitrij deportován do Běloruska. Zůstal aktivním účastníkem anarchistického hnutí.

Sergej Romanov je anarchista z Gomelu. V roce 2013 byl (podle § 295, odst. 2 Trestního zákoníku Běloruské republiky) odsouzen k podmíněnému trestu dvou roků za držení 14 gramů střelného prachu v domácnosti. V roce 2014 byl Sergej odsouzen k 6 letům vězení, po odvolání byl trest snížen na pět let. Byl propuštěn v červenci 2019, a rozhodnutím soudu mu byla uložena omezení preventivního dohledu. Například mu bylo zakázáno opustit město, nebo změnit místo bydliště. Měl také zákaz návštěv barů, restaurací, obchodů a dalších míst, kde se volně prodává alkohol, dále zákaz nepovoleného opuštění místa bydliště v období od 22:00 do 6:00 a povinnost hlásit se ke kontrole jednou týdně.

Všichni jmenovaní jsou jedinci s jasnými morálními vlastnostmi a vědomým pohledem na život. Každý z nich je přesvědčený anarchista a ctihodný člověk. Každý z nich je bojovníkem za svobodu na území současného Běloruska, kde již nebude místo pro svévoli OMONu (zvláštních zásahových jednotek) a GUBOPiKu (Hlavní správy pro boj s organizovaným zločinem a korupcí) a dalších mocenských struktur. Kde nebude místo pro násilí proti svobodě ve všech jejích projevech.

PROČ JE PODPORUJEME?

Všechna obvinění státu proti anarchistickým rebelům jsou absurdní, cynická a falešná. Zatčení anarchisté se netají tím, že byli oddáni žhárství, poškozování majetku,

sabotážím. To vše je přímá akce, **která v žádném případě neměla za následek zranění nebo smrt**. Oni neměli v úmyslu nic takového způsobit. Jako anarchističtí revolucionáři, kteří si zvolili cestu partyzánského boje, chtěli skupinově podporovat vzpurné lidi v Bělorusku a přispět k sociálnímu odporu. Zbraně jsou známkou toho, že se vědomě pustili do rozhodného a riskantního boje proti státnímu teroru. Věříme, že držení střelných zbraní je právem svobodných lidí, nikoli právem brutálních policistů. Běloruský stát je dnes založený na vojenském a policejním násilí, což je teroristická struktura postavená, placená a spravovaná pomateným diktátorem. Jsou to státní struktury, které znásilňují dívky, bijí penzisty, střílejí neozbrojené lidi, mučí zadržované v dodávkách a zadržovacích střediscích, vloupají se do bytů, rozbíjejí osobní auta, kola a kavárny. Anarchisté toto nedělají. Anarchismus je sebeorganizace, vzájemná pomoc a solidarita. **Anarchismus není jen touha po svobodě. Je to také boj proti jakémukoli útlaku.** Boj za svobodu. Ano, měli u sebe zbraně. Nebyly však použity proti lidem. Ano, oddali se zapalování úředních budov a aut, ale právě tyto objekty jsou oporou režimu, a proto byly vybrány jako cíle. Nebyly u toho žádné oběti. Ano, jsou to rebelové a revolucionáři. Ale všichni lidé mají právo rebelovat, zejména v místě, kde nefunguje žádný demokratický mechanismus, kde vůbec neexistuje spravedlnost a každý pokojný protest se setkává se státním násilím. Během několika měsíců bylo v Bělorusku zadrženo asi sedmnáct tisíc lidí a bylo zahájeno asi 1000 trestních případů. Více než 100 politických vězňů je za mřížemi. I v reakci na neklidnější formu protestu, jakou je stávka, stát posílá lidi za mříže.

Zákaz stávek, propouštění, represe a nesplnění slibů ze strany vedení soligorského podniku Bělaruskalij (jednoho z největších výrobců minerální hnojiv na světě), to vše vedlo k tomu, že si Soligorsk – město horníků a dělníků – vybrali anarchisté k přímé akci. **Akce byly zaměřeny na podporu pracovníků a vyjádření solidarity s jejich cíli.**

Vyzýváme anarchisty, aby zadrželi kritiku na základě úryvků a útržků z výslechů soudruhů, záměrně zveřejňovaných donucovacími orgány. Čas dá všechno na své místo a my s plnou odpovědností prohlašujeme, že se na veřejnost dostanou fakta o skupině běloruských revolučních anarchistů.

Vyjadřujeme naši plnou podporu uvězněným anarchistům a všem lidem, kteří se vzbouřili proti diktatuře a policejnímu násilí v Bělorusku. Vyzýváme k boji za okamžité propuštění **Igora Olineviče, Dmitrije Dubovskije, Dmitrije Rezanoviče a Sergeje Romanova** i všech politických vězňů v Bělorusku. Vyzýváme všechny lidi, kterým to není lhostejné, aby šířili informace, organizovali akce solidarity, odporu a jakýkoli druh tlaku na všechny struktury Lukašenkova režimu. A to jak v Bělorusku, tak v zahraničí. Pamatujte, že nejlepší podporou je pokračovat v boji, kterému věnovali věznění soudruzi své životy.

PŘÁTELÉ A SPOLUBOJOVNÍCI:

- Anarchistický kolektiv „Pramen“
- Mikola Dziadok, anarchistický bloger
- Kolektiv „Effect Monro“
- Anarchistický černý kříž / Bělorusko
- Kolektiv 325
- Kolektiv „Black Wave“

- Federacja Anarcjystyczna / Šlask
 - Autonomní akce - «Автономное Действие»
 - Библиотека «Вольная Думка»
 - Lukáš Borl, anarchista a bloger
 - Kolektiv A2day
 - Anarchistický černý kříž / Řecko
 - Anarchistický černý kříž / Česko
 - 161 Crew Poland
 - Vydavatelství “Soubor”
 - „Make (A) Great Again“
 - Agência de Notícias Anarquistas - ANA / Brasil
 - Anarchistyczny Czarny Krzyż Galicija (s. Kraków)
 - Kronika odporu
 - Časopis „Atak“
 - Anarchistyczny Czarny Krzyż / Warszawa
- **Dopis je otevřený pro podpis**

→ Zdroj:

<https://abcnews.noblogs.org/post/2020/11/05/otevreny-dopis-na-podporu-beloruskych-anarchistickyh-revolucionaru/>

ZATČEN A MUČEN

DALŠÍ ANARCHISTA

Ve čtvrtek 12. listopadu 2020 byl v „konspiračním bytě“ (čti na chalupě) poblíž Minsku zadržen běloruský anarchista Mikola Dzia-dok. Pár hodin nato takzvaný Odbor pro boj s organizovaným zločinem na internetu zveřejnil krátké video, ve kterém evidentně mučený Mikola pomlouvá sám sebe a vyznává se z „lásky k vlasti“. Fízlové se nabourali do jeho telegram-kanálu a publikovali tam zprávu, ze které vyplývá, že Mikola bude obviněn z přípravy teroristických útoků a ozbrojeného odboje (údajně se u něj našly výbušniny).

Jeho případ tak bude pravděpodobně spojen s kauzou anarchistů Igora Oliněviče, Dmitrije Dubovského, Dmitrije Rezanoviče a Sergeje Romanova, již dříve zatčených na bělorusko-ukrajinské hranici. Vypadá to, že novodobí běloruští gestapáci dle příkladu svých ruských kolegů ze známé kauzy Síť připravují monstrproces s „teroristy“, jehož hlavním cílem bude diskreditovat pokojný

běloruský protest a ospravedlnit brutalitu policejních složek.

Anarchistům může podle běloruského „práva“ hrozit dokonce trest smrti. To je cena, kterou by skuteční aktivisté museli případně zaplatit za neschopnost běloruského dělnictva zapojit se do generální stávkou, nedávno vyhlášené Světlanou Tichanovskou. Svědčí to také o tom, že běloruská diktatura je připravena sáhnout po čemkoli, včetně justiční vraždy, jen aby zastrašila obyvatelstvo a udržela se u moci.

→ Zdroj:

<https://www.afed.cz/text/7248/belorusko-zatcen-a-mucen-dalsi-anarchista>

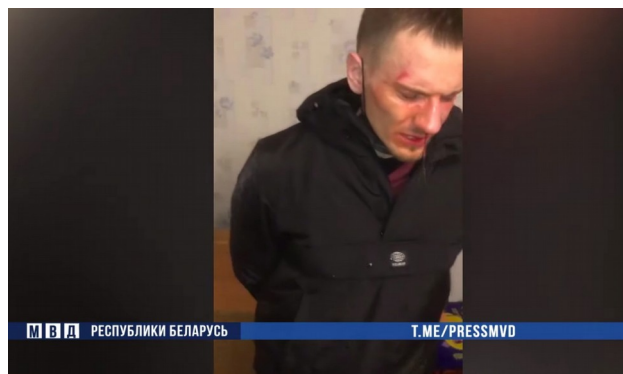
OTŘESNÝ PŘÍBĚH MUČENÉHO ANARCHISTY MIKOLY DZIADOKA

„Hrozili znásilněním a řekli, že mě vezmou na gestapo nebo do lesa.“ Následuje líčení příběhu vězněného a mučeného anarchisty Mikoly Dziadoka. Upozornění: Jde o velmi otřesné události a citlivějším povahám to může způsobit nevolnost.

12. listopadu 2020 informovalo ministerstvo vnitra v Bělorusku o zatčení anarchistického blogera Mikoly Dziadoka. Poté tisková služba místního oddělení tvrdila, že zadržený „aktivně spolupracuje s vyšetřovacími orgány a vydává přiznání“. Zároveň je ze záznamu zveřejněného společně s tiskovou zprávou policie zřejmé, že Dziadok byl tvrdě zbit. Nyní je obviněn z organizování akcí, které hrubě porušují veřejný pořádek (paragraf 342 trestního zákoníku). Od osoby, které se podařilo s M. Dziadokem promluvit v zadržovací centru v ulici Akrestsina, se „Mediazona“ dozvěděla podrobnosti o zadržení tohoto anarchisty.

Zdroj, který si přál zůstat v anonymitě, z bezpečnostních důvodů, řekl „Mediazoně“, že podle Mikoly Dziadoka dorazily bezpečnostní síly do jeho pronajatého bytu ve městě Sosnovy 11. listopadu 2020 zhruba ve 23:00. „Rozbili okno. Sedm osob ze speciální policejní jednotky a muži z OMON (pořádková policie) vtrhli dovnitř,“ vzpomíná zdroj příběhu anarchisty.

„Na začátku ho začali bít, aby dostali heslo

pro vstup do počítače. Pak ho dusili polštářem. Když se začal dusit, dal jim heslo. Poté byl dlouho mlácen, dokud si nevzpoměl na heslo pro sociální síť Telegram“, říká zdroj.

Potom M. Dziadok nějakou dobu ležel na podlaze – policisté ho nenechali zvednout hlavu, ale blogger tvrdí, že chodili po bytě. Brzy na to přivedli svědky a prohledali byt. „Okamžitě mu bylo řečeno, aby před svědky mlčel.“ uvádí spolupracovník „Mediazony“.

„Během prohlídky byly z výklenku vyjmuty tři lahve s nástroji, které nebyly původně v bytě, a silně zapáchaly benzínem.“ Lahve byly zabalené v ručníku, který používal v kuchyni, vzpomněl si Mikola v rozhovoru se zdrojem. Později běloruské masové sdělovací prostředky uvedly, že v bytě Mikoly byly nalezeny molotovovy koktejly (zápalné lahve).

Právnička Natalia Matskevich řekla, že Mikola Dziadok byl během zatčení zbit. Obhájkyně požádala o soudní lékařskou prohlídku.

„Mohu říci, že jsem spolupracovala s několika klienty, kteří uprchli z Čečenska poté, co byli mučeni a byli zadrženi v Bělorusku kvůli vyhoštění. Nikdy jsem si ale nemyslela, že se setkám s takovými příběhy i v naší zemi“ řekla Matskevich, aniž upřesnila podrobnosti o zatčení svého klienta.

Po prohlídce donucovací orgány řekli Mikolovi, že nyní budou nahrávat video. Zatláčili ho do komory a vložili do ní slzný plyn. „Potom ho vzali ven a aplikovali mu pepřový plyn přímo do očí. Říkali, že pokud nebude mluvit na video, nedovolí mu umýt si obličej. Vzali ho do domu a dokud nebylo natočeno video, nedovolili mu očistit se.“, takto líčí zdroj „Mediazona“ slova anarchisty.

Ze záznamu distribuovaného tiskovou službou ministerstva vnitra je zjevné, že oči M. Dziadoka viditelně slzí. Přístupné to je na portálu *spring96.org*

„Po celou dobu hrozili, že ho znásilní a budou na něj močit. Řekli, že ho přivedou na gestapo nebo do lesa,“ pokračuje zdroj.

Kolem půl druhé byl M. Dziadok poslán do autobusu a odvezen do Minsku do hlavní kanceláře GUBOPiK (Hlavní ředitelství pro boj proti organizované trestné činnosti a korupci). Blogger řekl spolupracovníkovi „Mediazona“, že tam byl položen tváří k podlaze a strávil v této pozici čtyři hodiny.

„Byl vyzván k poskytnutí hesla od VeraCryptu ze svého pevného disku a byl nucen říci, kdo jsou správci různých kanálů, zejména těch anarchistických jako „Pramen“ a „ABC-Bělorusko“ (Anarchistický če-

rný kříž). Když byl zticha, udeřili ho obuškem do zad a nohou,“ říká zdroj příběhu Mikoly Dziadoka.

Hrozili mu znásilněním obuškem, zasáhli ho na ruku a patách paralyzérem; když zvedl hlavu, šlápli na ni – to pokračovalo až do páté hodiny.

„Vzali láhve, které údajně našli v bytě, nacpali mu hrdla do úst. Donutili ho, aby na ně plivl, a pak je otřel.“ Donutili ho pak, aby podepsal nějaké papíry,“ řekl Mikolův svědek.

Poté, co policisté požadovali, aby zatčený anarchista znovu před kamerou pronesl text, který napsali – „řekli, že když řekne něco špatné, zbijí ho. Pokud řekne něco jiného o policistech nebo o někom z GUBOPiK, vezmou ho ze zadržovacího střediska a zbijí ho znovu, a to ještě tvrději.

Podle zdroje, Mikola Dziadok neví, kdo se mu vysmíval – účastníci zatčení a prohlídky se nepředstavili a byli maskováni. „Slíbili“, že anarchista dostane „sedm nebo devět let“, a pokud o „nich“ něco řekne, „bude umístěn do ‘kokpitu’ (speciální ruský typ cely, kde mohou vězni znásilňovat nováčky. Dozorci mohou použít tuto cello jako trest) a tam ho zabijí“.

Mikola Dziadok byl převezen do zadržovacího střediska v ulici Akrestsina 12. listopadu kolem páté hodiny. Nyní je ve vyšetřovací vazbě.

25. listopadu 2020

→ Zdroj:

<https://abcnews.noblogs.org/post/2020/12/04/otresny-pribeh-muceneho-anarchy-mikoly-dziadoka/>

ROZHOVOR

S MIKOLOU

DZIADOKEM

- **Mikolo, jsi jeden z mála blogerů, kteří se navzdory trestnímu stíhání rozhodli, že zůstanou v Bělorusku. Proč jsi neodjel do zahraničí, jak jsi uvažoval?**

M: Hned od začátku revolučních událostí jsem váhal, zda mám odjet. Na jedné straně, nemůžeš vyzývat lidi k žádným vážnějším akcím, když se nacházíš v zahraničí. Také tam má člověk snížený rozhled a menší možnost ovlivňovat situaci. V Bělorusku zase bylo nebezpečí, že mě zatknou. Musel jsem vybírat mezi relativní svobodou, pocitem povinnosti a bezpečím. Napadlo mě sice, že bych mohl odjet, ale nepřišel jsem na žádný způsob, jak bych to mohl udělat bezpečně, a tak jsem toho uvažování nechal. Pak už jakékoli myšlenky na odjezd šly stranou. Hodně mě ovlivnil skutek Marii Kolesnikovové, která upřednostnila vězení před emigrací.

- **Před zatčením jsi hodnotil šanci protestů na úspěch dost optimisticky. Změnil jsi teď svůj názor?**

M: Zkorigoval jsem ho. Ale optimismus nikam nezmišel. V srpnu všichni čekali vítězství. Ale dnes chápu, že kdybychom bývali zvítězili už tehdy, nebyly by žádné velké nadace solidární pomoci, ani sebeorganizace vnitrobloků, ani pouliční kreativita. Během těchto měsíců značně vyrostlo politické vědomí lidí, proto si myslím, že všechno jde tak, jak má, a že vítězství prote-

stujících je věcí představitelného budoucna.

- **Nejsi ve spárech běloruského státního stroje na represe poprvé: odseděl sis pět let. Jaký je rozdíl mezi tvou tehdejší zkušeností a tou dnešní?**

M: První a základní rozdíl pro mě osobně je ten, že teď mě tvrdě presují hned od začátku, nikoli postupně, jak to bylo minule. Také teď sedím s lidmi, kteří si trest už jednou odpykávali, jsem na tak zvaném zpřísněném režimu, a v tom je také určitý rozdíl.

- **Někteří vězňové vyprávějí o jakési přímo zázračné podpoře ze strany bachařů. Máš s tím nějakou zkušenost? Jak se vůči tobě chovají zaměstnanci vězeňského systému?**

M: Ano, zažil jsem tu podporu nejednou, ale teď o tom nemůžu mluvit, abych nikoho neprozrazoval.

- **Nedávno osvobozený politický vězeň Michail Žemčužnyj vyprávěl, že ve vězeních v srpnu byly dokonce takové mikroprotesty, že všichni sledovali vývoj událostí. Jaký mají podle tebe běžní vězňové názor na to, co se děje?**

M: Za celou dobu jsem nepotkal jediného vězně, který by byl na straně Lukašenkova režimu. Víceméně všichni podporují protesty a nenávidí státní moc kvůli těm nespravedlivostem, které páchá.

- **Byl jsi hodně zmlácen a mučen. Proč to dělali, čeho tím chtěli dosáhnout? Jak ses rozhodl, že puštíš informaci o mučení ven?**

M: Měli k tomu několik důvodů, a především to byla osobní nenávist kvůli mým výsměšným jízlivým publikacím o Oddílu pro boj s organizovaným zločinem (GUBO-PiK). Druhý důvod byl asi ten, že mě dlouho nemohli najít. Jeden z gestapáků na mě během mučení řval: „Už jsem nemohl slyšet tvoje jméno na každé poradě!“ Můj příklad byl důkazem toho, že nejsou tak všemocní, jak se snaží vypadat, a to mi nemohli odpustit.

Mluvit o mučení jsem se nejdřív trochu bál, hrozili mi dalším mučením v případě, že se ta informace dostane ven. V té situaci jsem se srovnával s figuranty kauzy Síť v Rusku a pochopil jsem, že oni promluvili o mučení za ještě těžší situace, proto jsem to já musel udělat také.

- **Víš o akcích solidarity s tebou a dalšími anarchisty? Co prožíváš v této souvislosti? Během tvého minulého věznění solidarita přicházela hlavně od tvých spolebojovníků...**

M: Ano, vím o nich. Velice mě to zahřívá a gestapáky odrazuje od dalšího mučení.

- **Solidarita hodně pomáhá vězňům udržovat bojovného ducha. Mohl bys uvést nějaké příklady takové podpory, které se dostalo ve vězení tobě?**

M: Cítím tu podporu pokaždé, když se dozvím o akcích solidarity. To mi pomáhá pochopit, že pobyt ve vězení je také součástí evolučního procesu a že i ten, kdo je zavržený, má svůj podíl na změně. Právě proto se fízlové snaží člověka maximálně izolovat (zadržují dopisy, noviny, brání v kontaktech s právníkem).

- **Někteří vězni mají status vězňů svědomí, jiní nikoli. V jednom seznamu máme přes 260 politických vězňů, v seznamu běloruského Anarchistického černého kříže je jich přes 410. To znamená, že část politických vězňů nemá tu podporu, jako ostatní. Potkal jsi ve vězení někoho z nich?**

M: Nepotkal, ale ti, koho jsem potkal, mají dobrou a pozitivní náladu bez ohledu na to, jestli jsou v seznamech vězňů svědomí podle organizace *Vesna 96* nebo nejsou.

- **Jaké jsou momentálně podmínky, ve kterých se nacházíš?**

M: Jsem na cele, má 15 míst a všechna jsou obsazená. Prostě normální vězení.

- **Co ti pomáhá udržovat dobrou náladu ve vězení? Poděl se o pár tipů...**

M: Důležité je nekouřit, nepít magorák, sportovat a vyhýbat se hádkám. Není třeba všem a pokaždé dokazovat, že máte pravdu.

Nezapomínat, co všechno vám může uškodit.

- **Co myslíš, obnoví se protesty na jaře?**

M: To bych si moc přál.

- **Jak ti můžeme pomoci?**

M: Podle svých možností se účastnit osvobozenického hnutí, aby změny nastaly co

nejdřív. To bude nejlepší pomoc.

- **Co bys chtěl říct a popřát svým spolubojovníkům?**

M: Pracujte na sobě, zpevnějte svého ducha a fyzickou formu. Buďte vždy připraveni na zkoušky a važte si běžných lidských vztahů a kontaktů. Ve vězení vám budou moc scházet.

→ Zdroj

<https://blisty.cz/art/103086-belorusko-i-ten-kdo-je-zavreny-ma-svuj-podil-na-zmene.html>

ZAMYŠLENÍ UVĚZNĚNÉHO ANARCHISTY MIKOLY DZIADOKA

V revolučních dobách je snadné být revolucionářem nebo rebelem. K tomu není potřeba mnoho: připojíte se k davu a už provádíte vlny historie. Je to však mnohem působivější, když je zakázáno vše, co by mohlo být zakázáno. Když je ponížení od těch, kteří jsou u moci, téměř bezmeznou normou. Když jsou vaši přátelé a soudruzi mučeni v lesích a minibusech.

V takových dobách je jedinou věcí, která lidi nutí jednat, sebeúcta a divoká, nemilosrdná nenávist k bezpráví. Naneštěstí ne každý dokáže tyto pocity ventilovat. Proto nastal čas, aby se do popředí dostaly osamělé vzpoury.

Michail Žlobickij, který se 31. října vyhodil do vzduchu v budově archangelské Federální bezpečnostní služby, je již téměř zapomenut, protože se od té doby stalo mnoho dalších událostí. Mezitím o něm nevíme téměř nic. Neexistují ani normální fotografie, ani jeho skutečná stránka v sociální síti, ani svědectví příbuzných. Samozřejmě nebereme v úvahu články provládních propagandistických médií, která tvrdila, že Michail Žlobickij je „mentálně nenormální“ a napsal, že „se mu ve škole vysmívali“.

Předpoklady týkající se Michaila tedy můžeme činit pouze na základě jeho činu.

Bylo mu sedmnáct let. Vzpomeňme si, co

každý z nás udělal v sedmnácti. První alkohol, první sex, první univerzita a první zaměstnání. Podívejme se zpět – většina z nás má mezi těmi dny a dnešní dobou slušné množství času. Prožili jsme si to. Milovali jsme, ztráceli jsme srdce, smáli jsme se a plakali. Ale Michail Žlobickij se těchto let nedožije. Protože dal dvě věci nad všechno na světě: svou vlastní důstojnost a nenávist k nespravedlnosti. Dal to nad osobní štěstí, příjemné dojmy, lásku a další věci. Nad svůj vlastní život.

Přemýšlejme o tom: odmítl to nejcennější, co měl.

Lze hodnotit politickou účinnost jeho akcí různými způsoby, třeba říkat, že „kdyby žil, dokázal by udělat více“ atd. Ale ve skutečnosti udělal něco, co většina z nás není schopna udělat. V jedné své zprávě v chatovacích místnostech řekl: „Čekám, až mi bude 18 let, takže za své činy budu nést odpovědnost já, ale ne moji rodiče. Na co čekáte vy, to nevím.“

Touto frází nakonec sám sebe popsal. Mimo chodem, ruští policajti se také popsali, když zveřejnili posmrtnou fotografii Michaila ve svém telegramovém kanálu a doprovázeli ji posměšnými komentáři.

Vždy jsem věřil a stále věřím, že morální síla člověka a jeho bytostně vlastní cti má pouze jeden rozměr – schopnost obětovat se. Tato schopnost začíná od maličkostí. Například, od toho, že by bylo možné opustit chvilkové potěšení ve prospěch ostatních lidí až k tomu, že někdo je schopen spáchat sebevraždu v zájmu revoluce. Není třeba hlasitých slov a prohlášení, pokud jsou vaše základní potřeby pro bezpečnost a pohodlí v určitém okamžiku hned vyváženy.

Vzpomeňme si, kolikrát kdokoli z nás (a já také) kladl nad všechno osobní pohodlí. Na schůzku nepůjdu, protože jsem tento den unavený nebo se potřebuji připravovat na zkoušky. Protože mám narozeniny, potřebuji nakrmit svou kočku nebo cokoli jiného. Aktivismus je fantastický! Ale nechte to udělat ostatní. Mám před sebou důležitější věci (život, rodina, práce, rodiče, zábava). Existuje další možnost: Budu bojovat, až udělám všechny ostatní věci, protože musíme myslet na budoucnost! Obecně je žádoucí bojovat bez újmy na sobě samém.

Michail nepreferoval mluvení, ale měl mluvit. A dokud se bojíme obětovat i v maličkostech, zlo bude i nadále postupovat zatýkáním, pouty, mučením. Toto zlo se na své cestě setkává s nebojácnými lidmi jen příležitostně. Ale není nutné se vyhodit do vzduchu, abyste se přidali k těmto nebojácným. Není vůbec nutné používat násilí, protože kromě násilí existuje obrovský arzenál metod, které jsou někdy ještě nebezpečnější. Ale stejně byste si měli pamatovat, že připravenost na strádání – alespoň v ma-

lém – je předpokladem revoluce. A revoluce nikdy nebude pohodlná.

Když si to uvědomíte, z nebojácných se stanou skupiny a ze skupin se stanou masy. A ti, kteří donutili 17leté, aby se vyhodili do vzduchu, budou přivedeni k odpovědnosti.

→ Zdroj:

<https://abcnews.noblogs.org/post/2020/11/26/zamysleni-uevzneneho-anarchisty-mikoly-dziadoka/>

PO ROCE OD ZATČENÍ BYL MIKOLA DZIADOK ODSOUZEN NA 5 LET VĚZENÍ

Dne 11. listopadu 2020 byl zatčen anarchist Mikola Dziadok. Následně byl mučen a násilím a dalšími pohrůzkami nucen k nadržovanému přiznání a prozrazení přístupových hesel ke svým webovým účtům.

Není to poprvé, co čelí represi. Již dříve byl pět let věznem Lukašenkova režimu. Své postřehy z vězení popsal v knize *Paralelní svět v barvě*, kterou v českém překladu vydalo *Nakladatelství AF* v roce 2018. Mikola ji téhož roku osobně představil na *Anarchistickém festivalu knihy* v Praze.

Rok od posledního zatčení, 10. listopadu 2021, se v Minsku konalo poslední soudní stání v kauze, kterou na Mikolu režim vyrobil, jak je to v Bělorusku u politických aktivistů zvykem, stejně jako je dopředu dán výsledek. Mikola byl obviněn ze tří trestných činů: z výzvy k akci proti národní bezpečnosti Běloruska, z účasti na hrubém porušování pořádku a z nezákonné akce s použitím hořlavé látky.

Soud, jak se dalo předpokládat, uznal Mikolu vinným ve všech bodech obžaloby a poslal ho na 5 let do trestanecké kolonie. To je plně v souladu s tím, co požadoval státní zástupce.

V minulosti se Mikola stal jedním z hlavních nepřátel *Odělení pro boj s organizovaným zločinem (GUBOPiK)* kvůli výsměšným jízlivým komentářům na adresu

této organizace. Od července 2020 až do svého zatčení v listopadu 2020 byl Mikola „v podzemí“ – všechny síly represivního aparátu ho hledali téměř pět měsíců.

Tento soud znovu ukázal, že Lukašenkův režim se bojí nejen fyzické konfrontace v ulicích, ale i v informačním prostředí. Mikola se totiž stal poměrně sledovaným blogerem a právě slovem v roce 2020 bojoval proti diktatuře v Bělorusku. Ze země přitom neodešel jako jiní autoři, nýbrž zůstal, což se mu také stalo osudným.

→ Zdroj:

<https://www.afed.cz/text/7513/belorusky-rezim-odsoudil-mikolu-dziadoka>

VYNESEN ROZSUDEK NAD ANARCHOPARTYZÁNY

Ve středu 22. 12. 2021 byli v Minsku odsouzeni běloruští anarchisté Sergej Romanov, Igor Oliněvič, Dmitrij Rezanovič a Dmitrij Dubovskij.

Soud vynesl exemplární tresty za „terorismus“:

- **Sergej Romanov – 20 let**
- **Igor Oliněvič – 20 let**
- **Dmitrij Rezanovič – 19 let**
- **Dmitrij Dubovskij – 18 let**

Všichni čtyři anarchisté byli po provedení minimálně tří přímých akcí zatčeni 29. října 2020 na bělorusko-ukrajinské hranici a obviněni z terorismu a nezákonného převozu zbraní. Soudní proces s vyloučením veřejnosti začal 15. listopadu 2021.

Obrovské tresty za symbolické přímé akce dokazují strach diktatury z anarchistů.

V tuto chvíli jde o nejvyšší tresty za celou dobu politických represí v zemi.

Mikola Dziadok napsal loni hned po zatčení tzv. skupiny anarchopartyzánů: „Oliněvič, Dubovskij, Rezanovič a Romanov nejsou obyčejní političtí vězni. Jsou to váleční zajatci. Zvolili si cestu sabotáží a diverzních akcí, tu nejnebezpečnější z možných revolučních cest. Udělali to záměrně, protože to odpovídá jejich přesvědčení a charakteru: jsou energičtí, odvážní a rozhodní. Tito lidé jsou revolucionáři, kteří riskovali všechno. Jsme povinni je

podpořit, protože obětuje-li je občanská společnost státnímu systému, ten už zítra prohlásí za teroristy všechny, kteří dělají graffiti na státní budovy nebo vyvěšují prapory na sloupy elektrického vedení. Totéž se stalo také s termínem extremismus... Ať už jsou vaše politické názory a váš postoj k přímé akci jakékoli, vyjádřete solidaritu revolučnímu hnutí, které funguje v Bělorusku pod tvrdým represivním tlakem už deset let.“

→ Zdroj:
<https://www.afed.cz/text/7557/belorusko-vynesen-rozsudek-nad-anarchopartyzany>

INFORMACE

O MUČENÍ

ANARCHOPARTYZÁNŮ

V úterý 28. prosince 2021, sestra anarchisty Dmitrije Dubovského po návštěvě bratra ve vazební věznici zveřejnila zprávu, v níž vypráví příběh o mučení, které bylo použito proti anarchistickým partyzánům v prvních dnech po jejich zatčení: Igoru Olinevičovi odřízli kus kůže na noze, Dmitrij Dubovskij byl dušen igelitovým pytlem a pověšen do pozice tzv. vlašťovky. Již předtím bylo oznámeno, že si Sergej Romanov podřezal žíly kvůli soustavnému bití od strážů.

Víme, že tito i další anarchisté opakovaně čelili bití ze strany represivních orgánů. Ale od srpna 2020 pozbyli fyzické jakýchkoli zábran. Tento do očí bijící sadismus byl přítomen v takzvaných „silových“ resortech ještě před začátkem protestů. Člověk se nepromění ve zvíře přes noc. Mučení a bití bylo před užitím na „politických“ testováno na běžných vězňích.

V článku na *pramen.io* se dále uvádí:

„Příběh běloruských anarchopartyzánů je jen kapkou toho, co se nyní v této zemi děje. Za mřížemi sedí tisíce lidí, kteří nemají vůbec žádný hlas a není pochyb o tom, že jsou neustále bití a mučeni, a to i po vynesení rozsudku. Běloruská diktatura se z autoritářského režimu proměnila v sektu sadistů, kteří jsou připraveni prolévat krev nejen kvůli zachování moci, ale také kvůli radosti z procesu samotného. Máte-li nějaké pochybnosti o lidech pracujících v KGB a na ministerstvu vnitra, vzpomeňte si na všechny, kteří nyní

ve vězení bojují za svobodu.

Nikdy nezapomeneme na žádnou kapku krve prolitou v boji proti režimu. Za každé zasténání a pláč zaplatí nejen důstojníci, ale také každý hajzl, který rozsudek vykonal. V roce 2020 jste vyhráli, ale válka proti diktatuře pokračuje!

Dokud nebudou všichni svobodní!“

→ Zdroj:

<https://www.afed.cz/text/7558/krev-na-vasich-rukou>

<https://pramen.io/en/2021/12/blood-on-your-hands-regarding-information-about-torture-of-anarcho-partisans/>

DMITRIJ DOBOVSKIJ

A STANOVISKO

ABC- BĚLORUSKO

Den po zadržení skupiny anarchistů partyzanů, bulvární propagandisté zveřejnili video, ve kterém Dmitrij Dubovskij připouští svou vinu při útoku na režim a svědčí proti ostatním členům skupiny. V té době stoupenčí Lukašenka spěchali s vydáním zpráv o vážných obvinění z terorismu. Dlouhodobé zapojení Dmitrije do anarchistického hnutí vedly k otázce pravdivosti příběhu o anarchistovi, který spolupracuje s vyšetřovateli.

Čekisté věznili Dmitrije a ostatní partyzány téměř rok v centru vazebního vězení KGB. Informace se dostaly do světa venku velmi zřídkka. V průběhu roku takzvaného vyšetřování jsme nemohli zjistit žádné podrobnosti o tom, co se stalo, aby nám to umožnilo vytvořit si jasný názor. Pokračovali jsme v podpoře Dmitrije navzdory některým hlasům, které ho odsoudily v prvních dnech po zveřejnění „přiznání“.

O rok později anarchističtí partyzáni sdíleli s příbuznými informace o mučení a násilí způsobeným státem. Dubovskij tvrdí, že začal svědčit kvůli mučení. Zároveň ve svém svědectví neprojevil lítost, ale pokračoval v podpoře politického pozadí případu. Rozsudek 18 let ve vězení ukázal, že Dubovskij nespolečně spolupracoval s vyšetřovateli. Neobdržel žádnou výhodu ze svého svědectví, s výjimkou zastavení mučení.

A i přes to všechno, jsme cítili, že rozhodnutí o podpoře Dmitrije by mimo jiné mělo

být vyjádřeno zbytkem anarchistické partyzánské skupiny. Pokud víme, žádný z anarchistů neodsuzuje vlastní činy. Všichni čtyři zůstávají soudruhy navzdory všem překážkám.

Rozhodli jsme se objasnit tuto otázku pro všechny, a zejména pro ty, kteří nadále vyžadují bojkot Dmitrije Dubovského. S ohledem na názor soudruhů a okolnosti svědectví jsme se rozhodli Dmitrije i nadále podporovat.

ABC – Bělorusko

abc-belarus.org

→ Zdroj:

<https://abc-belarus.org/?p=14567&lang=en>

DMITRIJ DUBOVSKIJ

O ZADRŽENÍ

A ODDANOSTI

IDEJÍM

Toto je část dopisu od anarchisty Dmitrije Dubovského s jeho poznámkami o soudruzích zadržných ve společné věci.

Jen pár řádků pro doplnění mé poslední odpovědi. Během rozhovorů a diskusí se soudruhy jsme se identifikovali jako skupina anarchistů z různých měst, kteří se rozhodli podílet na odporu proti neuznané a okupační moci. Jednoduše, jsme anarchisté, kteří se rozhodli připojit k lidovému odporu a podporovat povstalecký boj. Kromě elementární solidarity a soucitu s lidmi měl každý z nás pro tento krok své vlastní důvody.

S větší mírou pravděpodobnosti mohu říci, že všichni členové naší skupiny budou jednomyslně, s hrdostí a bez lítosti deklarovat svoji volbu. A to i přes tak obrovský časový rámeček pro nás připravený.

→ Zdroj:

<https://kronika.noblogs.org/post/2021/02/18/dmitrij-dubovskij-o-zadrzeni-a-oddanosti-idejim/>

POLITICI JE NEVIDÍ, LIDÉ OSLAVUJÍ: PROČ JE ANARCHISMUS V BĚLORUSKU TAK ATRAKTIVNÍ?

Uběhl rok od té doby, co jsem nebyla doma. Místo pobytu jsem měnila každých pár týdnů, abych se vyhnula zadržení a sledování, nepoužívala jsem telefon. Tvář jsem zakrývala, kdykoli jsem vyšla z bezpečí. Na krátkou dobu jsem byla zadržena a bylo proti mně zahájeno trestní stíhání. Všechny mé soudružky a soudruzi byli buď ve vězení, nebo na útěku - a já jsem se ocitla v Evropské unii v postavení uprchlíka. Již od roku 2005 jsem byla politicky aktivní a považovala se za anarchistku, ale nikdy bych si nemyslela, že budu muset nadobro opustit zemi.

Zdá se, že povolební protesty v Bělorusku utichly, ale vzpomínky i nadále žijí v srdcích lidí. Lidé ztratili své milované, jejich nejbližší byli uvězněni, bití a museli zemřít na Covid-19 krátce po zadržení. Lidé sedí ve vězení za cokoliv od komentářů na komunikačním kanálu telegram až po spiknutí s cílem realizovat státní převrat. Tisíce lidí byly nuceny opustit zemi ve strachu o své zdraví a život. Miliony zůstaly a s úzkostí čekají na domácí prohlídku, zatčení, vyhrožování, že je připraví o rodičovská práva nebo práci za jejich politický postoj.

Avšak politická perspektiva zachovaných vzpomínek je obvykle prezentována nejdůležitějšími hráči z hlavního proudu, a ti mají přístup k penězům, politickým analytikům, světovým soudům. A přesně jako Lukašenko vytváří příběh o Bělorusku, které chrání před vnějším zásahem zastoupeným Světlanou Cichanovskou a spol., tato opozice zase vytváří obraz pokojného a civilizovaného protestu střední třídy s cílem dosáhnout zastupitelské demokracie. Odstíny mezi tím chybí. A jeden z těchto odstínů je anarchistický pohled.

Životaschopná hrstka

Anarchistické hlasy jsou odjakživa vyloučeny z hlavního příběhu opozice v Bělorusku. „Nejvíce nezávislá média“ jsou tady ta liberální nebo konzervativní. Anarchisté

a anarchistky získali pozornost pouze tehdy, když oslovili veřejnost natolik, že již nebylo možné to ignorovat. Například v roce 2017 v průběhu protestu proti dani z nezaměstnanosti, kdy v regionálním městě stáli v čele demonstrace. Noviny pak napsali o tom, jak „lidé pochodují centrem města“. Anarchistické hnutí v zemi není početné, ale je vcelku organizované díky rokům nucené podzemní činnosti a rozvinuté kultuře kolektivní bezpečnosti. Když existující opoziční strany mají problém získat dvacet lidí, kteří by přišli do ulic, anarchisté a anarchistky snadno vytvářejí takzvaný black bloc (černý blok) z padesáti lidí.

V srpnu 2020 a v období před tím se Cichanovská se svým týmem bála veřejně svolávat protest nebo se účastnit nepovolených a spontánních pochodů. Později je vyhostili ze země nebo uvěznil, zatímco jiné strany byly aktivně připraveny pro obsazení pozic v nové vládě. A tak anarchisté vstoupili do čerstvě vyprázdňené politické scény během demonstrací jako jedna z mála skupin s jasným politickým postojem - která navíc působí jako kolektiv, který běloruskou veřejnost zajímal a oslovoval. Lidé prahli po letácích, rozhovorech a rytmech vzdoru - a anarchistické skupiny to všechno měly.

Anarchistické skupiny mohly sdílet i své zkušenosti s dlouhodobým organizováním se proti režimu, trvalým zakoušením represí. Zároveň informují o tom, jaká bezpečnostní opatření mohou být použita při přímých akcích nebo při pochodech. Vysvětlily důležitost kombinování různých protestních taktik a také jak se stát snaží udržet monopol na násilí, a nezapomněly ani na taktiky ochrany před plynem, vodními děly a projektily. Nikdo je moc neposlou-

chal. Hlavní telegramové kanály slouží pouze k svolávání lidí do ulic a podněcování pomsty proti policii (prostřednictvím ničení policejního majetku) bez jakéhokoli tematizování bezpečnosti. Vyhýbají se diskusím o rozdílech mezi klidnými a násilnými protesty. Když se anarchistickým skupinám nepodařilo oslovit své publikum online, vydaly se šířit informace do ulic. Zúčastnily se sousedských setkání, vytvořily malý komunikační kanál určený pro sebeorganizaci. Poskytly také právní poradenství a taktiku (ne)komunikace s policií během zadržení. Vytiskly tisíce letáků a samolepek pro jiné demonstranty a protestující. Právě anarchistické skupiny otevřely diskuzi o tom, koho považovat za politického vězně. Mainstreamové lidskoprávní organizace poměrně často vylučují lidi, kteří byli „násilnější“ než ostatní, nebo nepatřili před vypuknutím protestů mezi politicky aktivní osobnosti. Politicky sdružené kolektivy také vytvořily mapu bezpečnostních kamer a prototyp webu se sbírkou zjištěných identit členů a členek policejních jednotek zapojených do násilných intervencí a represí.

Zvýšil se také dosah anarchistických médií. Anarchistický blogger Mikola Dziadok byl jedním z posledních osobností, které nejenže reportovaly z ulic a verbovaly nové protestující, ale také přinesly politickou analýzu. Lidé nepochybně víc nadchnul jeho anarchistický obraz, než pochopení myšlenek tohoto hnutí. Navzdory tomu je možné

mluvit o úspěchu - v případě skupin, které státní orgány a běžní lidé po celém světě zavrhnou.

Nejhorší nepřítel státu

Zatímco nezávislá média věnovala anarchistickým skupinám jen pár řádků, jedinými organizacemi, které o nich psaly jako o hnací síle protestů byla policie a státní média. Přirozeně šlo do určité míry o zveličení, ale zároveň měli propagandisté a policie pravdu - jestliže anarchisté a anarchistky organizovali protesty místo toho, aby unikali před zatýkáním, mohli teoreticky změnit mentální nastavení slušného množství lidí vůči formám protestu a politickým požadavkům.

Nebylo to poprvé, kdy se anarchisté a anarchistky stali protagonisty v „dokumentárních“ filmech vysílaných v národní televizi. Zasloužili se dokonce o policejní kanál na telegramu, který slouží specificky k odhalování identity anarchistek a anarchistů.

Anarchistické kolektivy vyvinuly velké úsilí na analýzu předchozí represe a vytvořily silnou kulturu kolektivní bezpečnosti, která by policii zabránila získat přehled o hnutí. Tato kultura však ztratila svou hlavní oporu, spočívající v zásadě „nemluvte s policaj-

ty a šifrujte svá zařízení“, když policisté mučili anarchistu Dziadoka, aby získali přístupová hesla. Lidé začali pochybovat, že budou schopni snést fyzický nátlak a chránit citlivé informace o hnutí. Navzdory tomu nejsou známy případy anarchistů nebo anarchistek, kteří by dnes na sebe donášeli u soudu. Podle běloruského Anarchistického černého kříže, který poskytuje finanční podporu 11 let, ale bylo 28 lidí zatčeno za anarchismus a antifašismus (včetně jedné ženy) a většina z nich stále čeká na soud. Je třeba poznamenat, že ani jedno politické hnutí či skupina v Bělorusku nemá v současnosti tolik uvězněných. Někteří však nejsou považováni za politické vězně: čelí různým obviněním z účasti na pochodech přes založení mezinárodní zločinecké organizace až k terorismu.

Revoluce nebo zrození politického subjektu?

Tento proces umožnil běloruským anarchistům, aby se konečně setkali se „skutečnými“ lidmi, mluvili s nimi, zažili velkou podporu, solidaritu a obdiv. Doufejme, že hnutí bude vítané a chráněné před represí jakéhokoliv nového „demokratického“ režimu.

Po tolika letech neúspěšného boje jsem neočekávala, že Alexander Lukašenko jen tak snadno odejde proto, že ho někdo poprosí a přinese květiny jeho ochrance. Poslední rok pro mě nebyl transformací politického režimu, ale spíše rok osvěty a myšlenkového přenastavování běloruské populace. Absence politických špiček, které by lidem říkaly, co mají dělat, vedlo k tomu, že lidé byli zapojeni do množství diskusí o metodách a politické budoucnosti země. Většina stále sní o ráji zastupitelské demokracie, ale

mnozí zažili, co to je, aktivně se chopili jejich vlastní agendy a snít takový sen už jim nemusí stačit. Odlišnou realitu ale naneštěstí nebudou moci tak brzy zakusit.

Autorka je anarchistka a touží zůstat v anonymitě.

Z angličtiny přeložila: Z. Mihaliková

→ Zdroj:
<https://kapital-noviny.sk/politickich-nevidia-ludia-oslavuju-preco-je-dnes-anarchizmus-v-bielorusku-taky-pritazlivy/>

MOŽNOSTI TLAKU NA DIKTÁTORSKÝ REŽIM V BĚLORUSKU

Do vězení se dostali anarchisté, kteří mají bohaté zkušenosti s represí pod vládou Lukašenka. Uvěznění byli Dmitrij Dubovskij, Igor Oliněvič, Sergej Romanov, Dmitrij Rezanovič, Mikola Dziadok, Akihiro Gaevsky-Hanada a další. Důvod jejich stíhání je zjevný: vzepřeli se diktatuře. Režim v Bělorusku se v tomto neliší od ostatních diktatur. Neakceptuje aktivní vzdor proti vlastní zločinnosti, i kdyby šlo jen o aktivitu jedinců nebo malých skupin. Vládnoucí třída si uvědomuje, že po tolika letech útlaku má jakýkoli odpor velký potenciál ke zmohutnění do stavu, kdy ho režim neustojí a padne.

Represe ze strany struktur hájících režim sílí souběžně s tím, jak se odpor stává masovým. V ulicích běloruských měst již jsou tisíce lidí, kteří usilují o svržení diktátora. Většina z nich nemá jiný cíl než zavést v zemi parlamentní demokracii západního stříhu. Z anarchistické perspektivy to lze posuzovat jako nedůsledný postoj, který nemíří na základní podstatu problému.

Přesto z toho lze vyvodit dva pozitivní závěry:

1) Již samotný tlak na režim a možné dosažení jeho pádu může znamenat zlepšení situace uvězněných anarchistů i dalších vězňů. Může dojít ke snížení trestu, zlepšení podmínek věznění, nebo dokonce propuštění.

2) Každá vzpoura proti útlaku, jakkoli může zprvu být reformistická, v sobě nese poten-

ciál později přilnout k revolučním cílům. Aktivní účast revolučních minorit k tomu může přispět tím, že budou tlačit na to, aby se aktivity dostaly za limity buržoazně demokratického rámce.

To, k čemu dochází v tzv. Bělorusku, není sociální revoluce tak, jak o ní uvažují anarchisté. Nedělejme si žádné iluze, ať později nemusíme řešit bolest z deziluze. Nehledejme v událostech to, co tam není. Chybějící revoluční obsah ale také neberme jako záminku k tomu stát pasivně stranou. Je třeba být bez iluzí, ale zároveň do situace zasahovat anarchistickými způsoby. Snažit se zvrátit běh událostí ve prospěch anarchistických cílů.

Některým anarchistům v minulosti byl v Bělorusku zkrácen trest v důsledku tlaku mezinárodního společenství, lidskoprávních organizací, diplomacie a dokonce i členů Evropského parlamentu. Někteří lidé nyní své naděje vztahují právě k těmto sférám. I když předčasné propuštění je pro sou-

druhy a jejich blízké obrovská úleva, i zde je třeba se mít na pozoru před iluzemi. Pokud Lukašenkův režim přistoupí k rozvolnění represivních opatření na základě tlaku diplomacie nebo vládnoucích elit z jiných zemí, nejde o projev dobré vůle. Není to nezbytná pomoc. Bývá to strategická volba, která má učinit režim v očích zahraničních kritiků legitimnějším a zmírnit tím mezinárodní tlak. Propuštění několika vězněných vytváří dojem, že režim reflektuje své chyby a nechce v nich pokračovat. Je to však zastírací manévr. Režim se totiž v jádru nemění. Jede dál ve stejných kolejích, jen s podporou oficiálních ochránců lidských práv, kteří ze zahraničí nevědomky pomáhají spoluvytvářet lepší obraz režimu, než jakým skutečně je.

Každé zlepšení situace vězněných soudruhů je velmi pozitivní zpráva. Nedopusťme ale, aby se to stalo záminkou k opuštění anarchistické perspektivy a nesmlouvavé negace autoritativních struktur všech států. Členové Evropského parlamentu a vládní diplomaté nemohou být nekriticky oslavováni. I když se někdy zasadí za propuštění anarchistů z vězení, nepojí nás s nimi vztah partnerství. Nesmíme k nim vzhlížet jako k naději, protože jejich cíle v důsledku znamenají blokování a maření našich cílů.

Igor Oliněvič, jeden z vězněných anarchistů, již v roce 2011 ve svém vězeňském deníku „Jedu do Magadanu“ vyjádřil skepsi vůči pomoci ze strany vlád a jejich institucí, když napsal: *„Bělorusko ekonomicky plní roli primární, nejvíc ekologicky znečištěné země díky zpracování ropy a plynu, výrobě plastů, potravinových doplňků, hnojiv, papíru, cementu atd. Obecně může Evropa po libosti přijímat rezoluce a provádět dekorativní manévry ohledně demokracie, ale fakticky jí takový stav věcí vůbec nevadí. „Kše-*

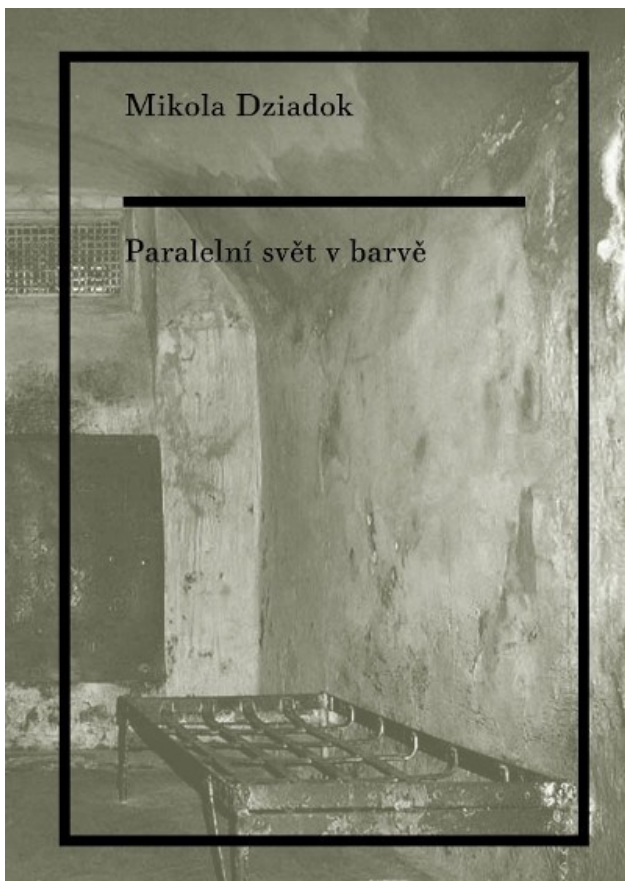
ftovat je možné i s kanibaly“ – to je podstata evropské politiky.“

Toto není jen vyjádření nedůvěry v oficiální politiku. Je to také náznak toho, kudy se revoluční síly mají vydat. Vlády a byznysmeni Evropské unie mají zájem především na hladkém mezinárodním obchodu. Když jim v tom Lukašenkův režim nebude bránit, nemají důvod se zasadit o jeho sesazení. Jak dobře poznamenal Igor Oliněvič, *„Nemáme odkud očekávat pomoc. Nikdo nás nechrání, kromě nás samotných.“*

Pokud víme, že stabilita běloruského režimu závisí na kšeftech s okolními zeměmi, vyplývá z toho, že k destabilizaci významně přispívá blokování těchto kšeftů. Igor již před lety nastínil, jaká ekonomická odvětví jsou v zemi klíčová. Každý z nás má schopnost si zjistit více o jednotlivých ekonomických aktérech a jejich postavení v regionu, ve kterém žije. A každý, i s minimem prostředků, může problematizovat nebo zastavit jejich provoz. Běloruský režim není izolovaným fenoménem uzavřeným mezi státními hranicemi. Jeho ekonomické a politické zájmy se rozprostírají po celém světě. Vysledovat je a zasáhnout dává větší smysl, než se spoléhat na manévry mocností.

→ Zdroj:

<https://lukasborl.noblogs.org/moznosti-tlaku-na-diktatorsky-rezim-v-belorusku/>

Kniha běloruského anarchisty, který byl pět let vězněm Lukašenkova režimu. Kromě reflexe vězeňského pobytu měl autor touto knihou na mysli i vytvoření jakéhosi pomocného manuálu pro potenciální vězně. Mikola Dziadok (nar. 1988) byl v září 2010 zatčen a s řadou dalších anarchistů (například Igorem Oliněvičem, jehož vězeňský deník *Jedu do Magadanu* byl v Česku vydán v roce 2014) byli obviněni ze žhářského útoku na ruské velvyslanectví, štáb běloruské armády, banku a kasino v Minsku. Odmítl žádat o prezidentskou milost, odseděl si celý trest a navíc půl roku za vzdor vůči vězeňské správě.

→ 100 stran A6, doporučený příspěvek na pokrytí nákladů 50 Kč

→ nakladatelstvi.afed.cz

UŽITEČNÉ ODKAZY

- **Anarchist black cross / Bělorusko**
abc-belarus.org
- **Anarchistický černý kříž / Česko**
abccz.noblogs.org
- **ABC news / Česko**
abcnews.noblogs.org
- **Anarchist black cross Fedaration**
abcf.net
- **Anarchist black cross / New York**
chiabc.tumblr.com
- **Anarchit Black Cross / Drážďany**
abcd.org
- **Anifénix**
antifenix.noblogs.org
- **Díra ve zdi**
diravezdi.noblogs.org
- **Kronika odporu**
kronika.noblogs.org
- **Criminals for freedom**
criminalsforfreedom.noblogs.org
- **Lukáš Borl /archiv**
lukasborl.noblogs.org
- **Incarcerated Workers Organising Committee**
iwoc.iww.org.uk
- **Prison Journalism Project**
prisonjournalismproject.org
- **Emthy Cages Collective**
prisonabolition.org
- **Anarchist news**
anarchistnews.org

International
Week
OF
SOLIDARITY
WITH
**ANARCHIST
PRISONERS**
23.08 - 30.08

www.solidarity.international

AGAINST THE STATE, ITS PRISONS,
AND ITS POLICE

SOLIDARITY WITH ANARCHIST
PRISONERS
JUNE11.ORG

**PUBLIKACE
JE 100% BENEFICE.**

**PŘISPĚJ KOLIK TI
OKOLNOSTI DOVOLUJÍ.**

Pro vznik této publikace jsou dva hlavní důvody. Motivovat k psaní dopisů vězněným lidem, a zároveň získat prostředky pro anarchisty vězněné v takzvaném Bělorusku.

Uvnitř informuji o tom proč a jak dopisy psát. Připojuji úvahy vzešlé z mých osobních zkušeností s uvězněním a také koláže zahrnující útržky z vězeňské korespondence.

Anarchisté, kterým vybrané peníze poslouží, se dostali do vězení, protože se svými postoji a činy vzepřeli diktátorskému režimu. Jejich situace je náročná, protože jsou vězněni v postsovětské zemi, která si ze své minulosti zachovala nejodpornější totalitní praktiky jako je mučení, státní teror a násilné potlačování opozice.

Persekuce a vězeňská realita se ale týká také lidí žijících v takzvaných demokratických zemích. I to se snažím tímto počinem připomenout. Neexistuje totiž protiklad mezi diktaturami a demokraciemi. Jsou jen různé tváře, kterými se projevuje globální kapitalistická totalita.